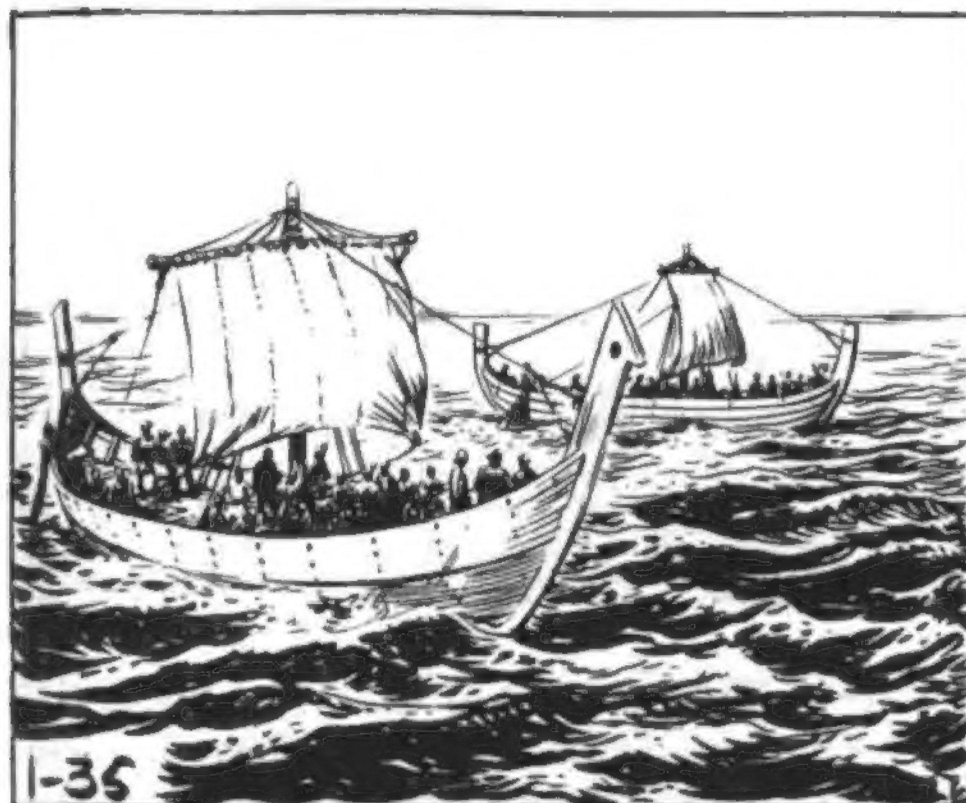
DE PROOI VAN DE RODE ROTS

DOOR
HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Twee kleine schepen klieven de golven van de Britse zee; Eric en zijn mannen zijn, na alle moeilijkheden en ontgoochelingen in Noorwegen zo goed mogelijk overwonnen te hebben, op weg om koningin Winonah, Pum Pum en enkele andere getrouwen te gaan halen. Zij moeten volgens de berichten een toevlucht gevonden hebben op Hjaltland*, een eilandengroep in het westen, waar zij de terugkeer van Eric zouden afwachten. De reis verloopt voorspoedig. De wind is gunstig en, afgaande op de gegevens welke hem bekend zijn, valt het de Noorman niet moeilijk, koersend op de sterren bij nacht en de zeestroming bij dag, de juiste richting te bepalen. Enkele dagen varen zij zo voort; dan ontstaat er plotseling beroering op de schepen... In de verte komt een eilandengroep in zicht.

* Hjaltland: Shetlandeilanden

Het naderend weerzien met Winonah vervult Eric met begrijpelijke vreugde. Zelfs Axe de boogschutter, anders de kalmte in eigen persoon, vertoont tekenen van ongeduld. De vreemd gevormde torens van de eilandbewoners worden nu duidelijk zichtbaar en op verschillende plaatsen zien zij rookspiralen – waarschijnlijk rookseinen – omhoogkringelen. Langzaam nadert de boot van Halfra – die voorop gaat – de kust. Eensklaps grijpt Axe de Noorman bij de schouder en wijst naar de resten van een boot op het verlaten, rotsige strand. Even voelt Eric een schok... want dat is het wrak van een Drakkar, een Norenschip. Ongerust vraagt hij zich af, of dit het schip zou kunnen zijn waarmee Winonah de overtocht maakte; dat zou dan betekenen dat haar iets overkomen is... Zijn ongerustheid wordt er niet minder om, als de eilandbewoners die hun landing gadeslaan, op een veilige afstand blijven... Wanneer Winonah hier was, zou zij hen toch zeker tegemoet komen...

Aangezien de eilandbewoners geen erg vriendelijke indruk maken, laat Eric een aantal mannen bij de boten achter. Een vreemd voorgevoel doet hem ertoe besluiten, de wapens mee te nemen. Enkele donkerharige mannen staren hen zwijgend, haast vijandig aan, als zij de kust beklimmen. Met opgestoken hand maakt Eric het vredesteken, maar de mannen draaien zich om en rennen in stilte naar de grote toren. De Noorman aarzelt even, vol argwaan en ook Svein Langtand vertrouwt het niet. Alleen de onstuimige Erwin zou er het liefst meteen maar achteraan gerend zijn. Na kort beraad besluiten zij toch hun weg naar het primitieve dorp voort te zetten. Een aantal met speren en schilden bewapende mannen is op de muren geklommen en staat hen loerend op te nemen. 'We zijn vrienden,' roept Eric. 'Breng ons naar koningin Winonah, wij komen om haar te halen...' 'Ze verstaan ons niet, geloof ik,' gromt Svein vol achterdocht naar de sombere, zwijgende gezichten kijkend, 'en als je 't mij vraagt, hebben die rare snoeshanen niets goeds in de zin...' Nauwelijks heeft hij dit gezegd of Erwin slaakt een waarschuwende kreet... en als zij omkijken zien zij een grote troep bewapende mannen over de heuvels naderen.

De komst van de krijgerschare schijnt het moment te zijn, waarop de bewoners van het dorp gewacht hebben. Een van hen slaakt een woeste gil en slechts door razendsnel te bukken kan Eric de verraderlijke speer ontgaan. De krijger achter hem zag ook het gevaar tijdig en heeft gelukkig slechts een schram. Hoewel Svein luidkeels om wraak brult, begrijpt de Noorman, dat zij hier geen strijd kunnen wagen. De krijgers naderen snel over de heuvels en zouden zij er in slagen, hun de terugweg naar de boten af te snijden, dan is het met hen gedaan. Dus zetten ze het – zeer tot ongenoegen van de vechtlustige Svein – op een lopen en met de hele horde dicht op hun hielen, bereiken zij het strand. Terwijl een gedeelte der mannen de boten in zee duwt, pogen de anderen de aanvallers op een afstand te houden. Enkelen van hen berijden kleine, wild uitziende paardjes en het begint er lelijk voor de Noren uit te zien, tot Axe met een gelukkig schot één van deze ruiters uit het zadel licht. Klaarblijkelijk is het een belangrijk hoofdman, want ogenblikkelijk trekken de eilanders zich jammerend terug. Dit geeft de Noren gelegenheid zich schielijk in te schepen. Met krachtige slagen brengen de roeiers de boten buiten het bereik van de gevaarlijke speren. Maar terwijl Svein Langtand het teleurgestelde gekrijs van de eilandbewoners poogt te overschreeuwen en zich staat op te winden over dit verloren gevecht, spookt Eric de Noorman slechts één bange vraag door het hoofd: 'Wat hebben deze woeste eilandbewoners zijn vrouw, Winonah, aangedaan?'*

* Lees: 'De scheepsbouwer'.

Met de kop in de wind glijden de twee schepen op roeikracht zeewaarts. De stemming onder de krijgers is niet erg opgewekt; velen van hun makkers hebben de dood gevonden in de strijd. Somber staart Eric de Noorman in het voorbijvaren naar het oude scheepswrak, daar op die vijandige kust. Als dit de Drakkar van Winonah geweest is, dan is er niet veel hoop meer dat hij zijn vrouw ooit zal terugzien. En toch, hij moet zekerheid hebben! Eenmaal in open zee worden de zeilen gehesen en koers gezet naar een der onbewoonde eilandjes, welke Hjaltland omringen. Buiten het gezicht van de eilandbewoners gaan de Noren daar aan land. Terwijl de mannen de boten verder op het strand trekken, begeeft Eric zich met Halfra, Svein en Erwin, die in dodelijke ongerustheid verkeert over zijn moeder, naar een hooggelegen punt, vanwaar zij een goed uitzicht hebben op Hjaltland. 'Wij moeten weten, wat er van mijn vrouw geworden is,' zegt Eric grimmig. 'De enigen, die ons dat kunnen vertellen, zijn die half-wilde Hjaltlanders; en ze zullen het mij vertellen, goedschiks of kwaadschiks! Vanavond ga ik met een man of vier over in de roeiboot, om een paar van die kerels in handen te krijgen!'

Als Eric terugkeert op de landingsplaats, zoekt hij zijn mannen bij elkaar en deelt hen zijn verdere plannen mee. Ze horen hem zwijgend aan. Een oude krijger treedt naar voren. 'Wij hebben niet geweten, dat wij hier op zulk een tegenstand zouden stuiten. Ons is verteld, dat wij alléén maar koningin Winonah hoefden af te halen. Onze voedselvoorraad was tóch al niet groot en nu wij niets hebben kunnen aanvullen op Hjaltland, ziet het er lelijk uit. Het zal misschien verstandiger zijn naar Noorwegen terug te keren.' Hoewel hij moest toegeven, dat de voedseltoestand inderdaad slecht is en de mannen dus zeker recht van spreken hebben, denkt Eric er niet aan zonder Winonah terug te keren. Zwijgend leggen de krijgers zich bij het besluit neer en er wordt verder niet over gesproken. Maar voordat Eric zich die avond met Svein, Axe en twee mannen inscheept, drukt hij Halfra op het hart een oogje in het zeil te houden. De honger kon de krijgers wel eens tot onbesuisde daden drijven. Even later glijdt de boot, met Svein aan de riemen, op de donkere kust van Hjaltland toe. Opmerkzaam spieden Erics ogen langs de klippen, maar klaarblijkelijk houden de eilanders geen rekening met een overval, want alles ademt diepe rust. Het valt de stoutmoedige Noren niet moeilijk een geschikte landingsplaats te vinden en terwijl Eric zichzelf al gelukwenst met deze vlotte gang van zaken, nadert het bootje in stilte het rotsige strand.

Omdat de bodem van hun bootje wel eens lek zou kunnen stoten op de scherpe stenen die hier de zeebodem en de oever bedekken, besluit Eric het laatste stuk naar de kust te lopen. Dit besluit is waarschijnlijk hun redding, want terwijl hij als eerste overboord stapt, bemerkt de Noorman eensklaps overal in de schaduw tussen de rotsblokken beweging. 'Terug,' schreeuwt hij. 'Een hinderlaag!' Speren vliegen hen al om de oren. De man naast Eric zakt levenloos ineen. Zelfs Svein Langtand ziet al gauw in, dat tegen deze overmacht geen gevecht mogelijk is. De enige die nog iets kan uitrichten is Axe met zijn boog. Terwijl Svein grommend en vloekend de boot in veiliger vaarwater poogt te roeien, flitsen de pijlen razendsnel van Axes boogpees. De dodelijke trefzekerheid van de jonge boogschutter brengt de aanval tijdelijk tot staan en voor de Hjaltlanders zich hersteld hebben, is het bootje buiten hun bereik. Hoewel de Noren elkaar hijgend met deze goede afloop gelukwensen, merkt Eric op, dat er van een goede afloop eigenlijk geen sprake is. Nog steeds zijn ze niets te weten gekomen omtrent Winonah. De Hjaltlanders zijn nu natuurlijk helemaal op hun hoede, zodat een tweede landingspoging al bij voorbaat uitgesloten is. Op dat moment stoot Svein een vreemd geknor uit en begint eensklaps met verdubbelde ijver te roeien. Als één man kijken Eric en Axe achter zich. 'Bij Thor,' hijgt Axe, 'ze zitten ons na. Die kerels roeien als duivels. Vlugger Svein! Ze halen ons in...'

Met een verbeten gezicht sleurt Svein de riemen door het water, maar hoe hij ook roeit, de afstand tussen het bootje van de Noormannen en de schuitjes van hun woeste achtervolgers wordt steeds kleiner. De Hjaltlanders zijn al zo dicht genaderd, dat Eric duidelijk de makelij van hun vaartuigjes kan bekijken. Het zijn merkwaardige platte boten, die met dierenhuiden zijn overtrokken en zij schijnen wel bijster geschikt te zijn voor achtervolgingen. De Noormannen varen nu om de rotsen heen en tot hun grote opluchting zien zij de beide Drakkars al op hen toekomen. Vele handen worden uitgestoken om Eric en de zijnen binnenboord te trekken. 'Bij Thor,' gromt Svein nijdig. 'Daar ontgaat mij weer een goed gevecht!' De Drakkars maken een scherpe wending zeewaarts. De zeilen worden gehesen en dan hebben de Hjaltlanders het nakijken. Eric beduidt de meeligger om hen te volgen en terwijl Erwin zich angstig afvraagt, wat zijn moeder in dit barbaarse land is overkomen, glijden de Drakkars naar zee...

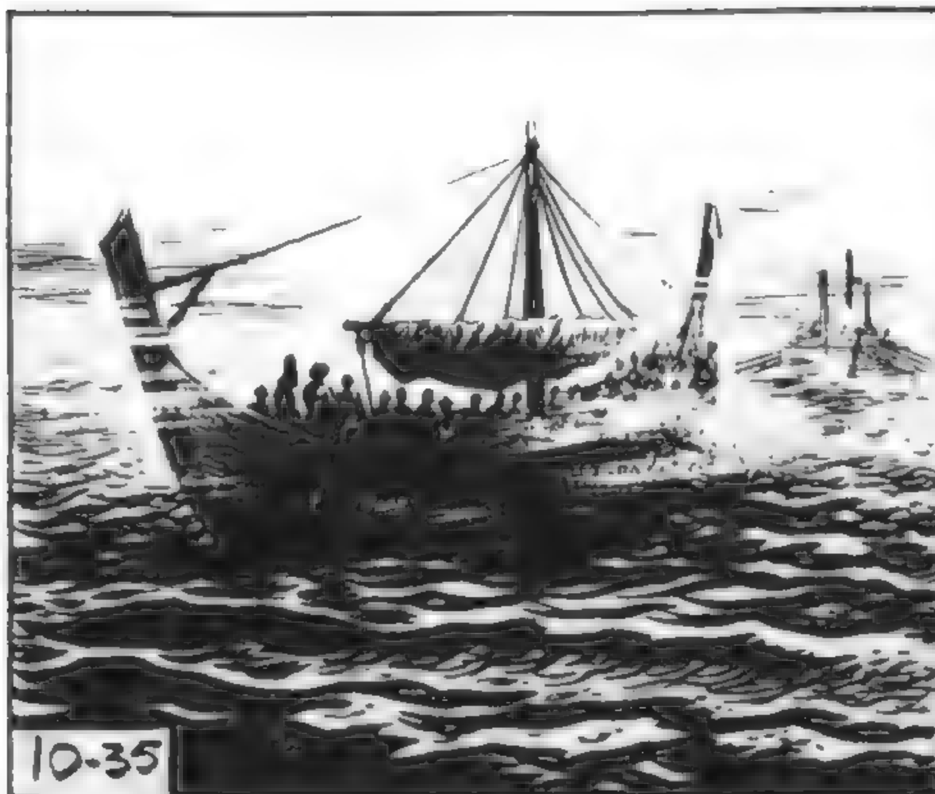

Enige tijd varen zij zo verder. Dan wenden zij, op een teken van Eric, de steven, zodat ze weer in tegenovergestelde richting komen te liggen. De zeilen worden gestreken en de roeiers brengen de riemen uit. Eric wenkt de tweede Drakkar naderbij en roept Erwin en Halfra zijn plannen toe. Zij zullen het voor de eilanders doen voorkomen, alsof zij onverrichterzake wegvaren, maar zodra zij geheel uit het gezicht zijn zullen zij met een grote boog terugkeren en Hjaltland aan de andere zijde benaderen. En zo zien de eilandbewoners met verwondering, hoe de beide Noormannenschepen zich hoe langer hoe verder van hun grondgebied verwijderen... Uit de open zee komen nevels opzetten en het duurt niet lang meer of ze zijn in een dichte mistbank verzeild geraakt. Eric houdt zich zo ingespannen met de navigatie bezig, dat hij niet opmerkt, hoe een der krijgers zich onopvallend naar de roerganger begeeft. De mannen wisselen een nauw waarneembare blik van verstandhouding. 'Let op mij!' sist de krijger. 'Zodra ik een sein geef, verleg je de koers! Begrepen?' Een grijns glijdt even over het gezicht van de roerganger. 'Begrepen!' knikt hij kort...

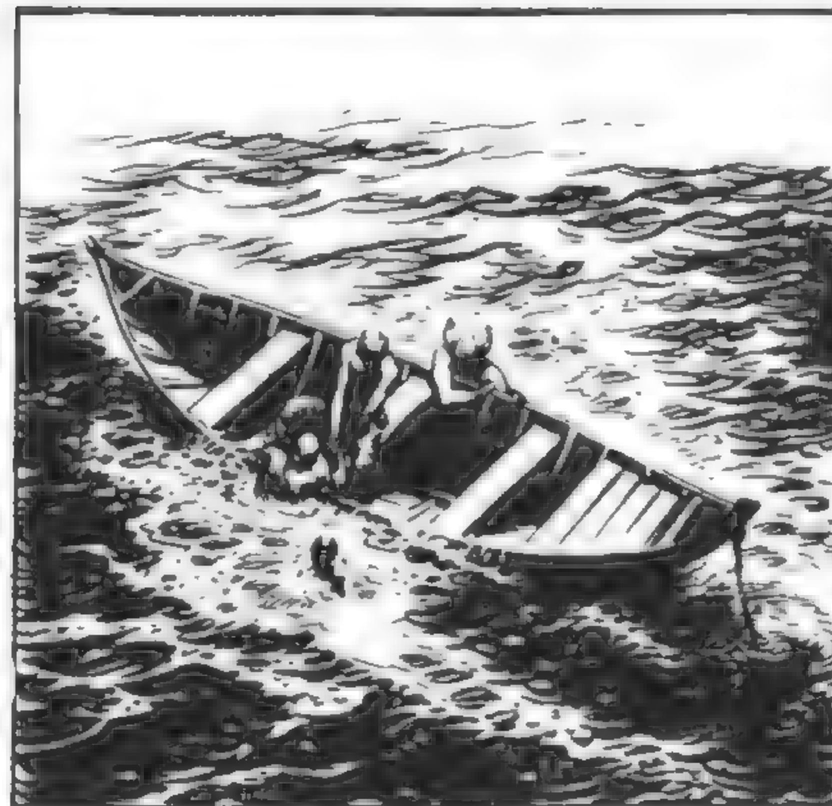

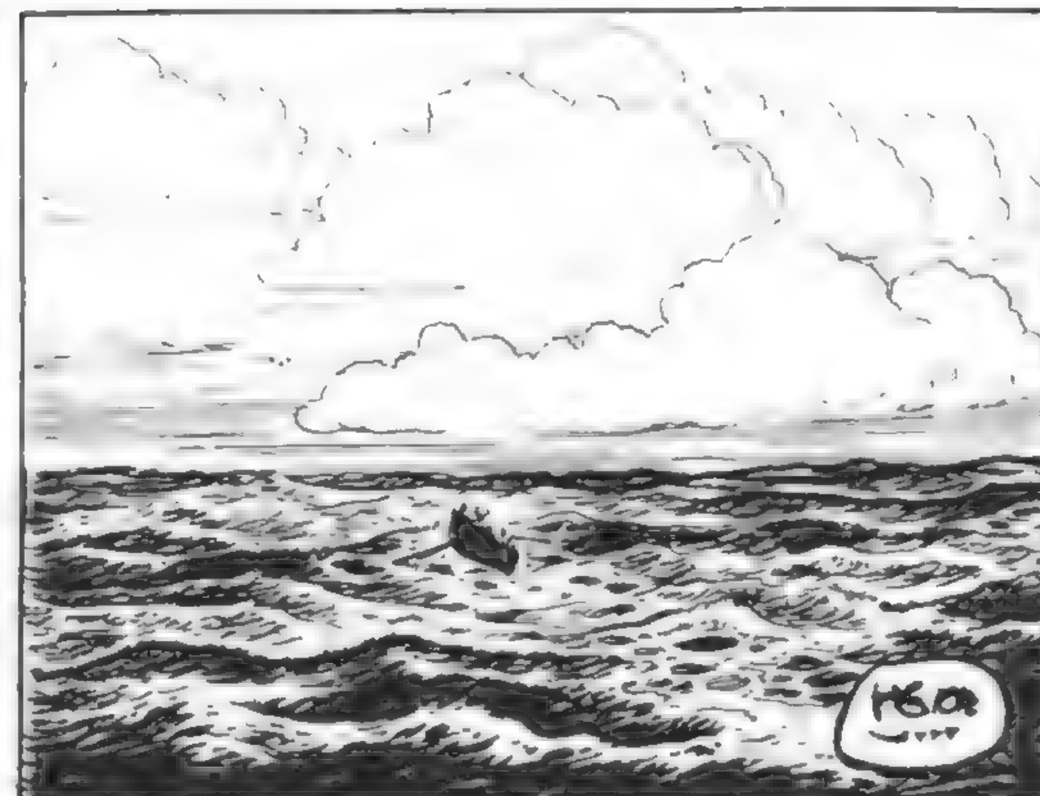
De mist wordt nu zo dicht, dat de schepen elkaar telkens uit het oog verliezen, om dan even later weer onverwacht voor elkaar op te doemen. Eric heeft zich op de boeg opgesteld en hoort, meer dan hij ziet, de meeligger. Slechts het geluid van de roeiriemen en piepend houtwerk is hoorbaar. Verder alleen stilte, onheilspellende, doodse stilte. En dan... zijn ze de andere Drakkar opeens kwijt. Eric hoort hem zelfs niet meer. Een snelle blik over het water zegt hem dat de zeestroming is veranderd. Of... heeft de roerganger op eigen gezag de koers verlegd? 'Leg het schip weer in zijn oude koers, man!' roept Eric de roerganger toe, maar deze maakt een niet begrijpend gebaar. 'Wat heeft dat te betekenen?' buldert de Noorman woedend. 'Gooi dat roer om, zeg ik je!' Driftig beent hij naar de achtersteven. De krijgers om hem heen werpen elkaar veelbetekenende blikken toe, maar Eric merkt het niet. 'Wat ben jij voor een roerganger, die niet eens kan koersen op de zeestroming!' schreeuwt hij. 'Moeten we verdwalen in deze mist? Geef hier dat roer!' Als schaduwen glijden enige krijgers achter hem aan. Eensklaps weerklinkt een kort gesnauwd bevel. De Noorman wordt door sterke knuisten opgetild en voor hij beseft, wat er aan de hand is, vliegt hij met een forse zwaai overboord...

Naar adem snakkend komt Eric weer boven water. Als een vaag spookschip glijdt de Drakker in de grauwe mist weg. Wat bezielt die kerels, om zo maar hun koning overboord te gooien? 'Wij hebben heus niks tegen je, hoor!' klinkt hem een spotachtige stem achterna. 'En we willen wel voor je vechten ook. Maar we hebben geen zin om op een kale rots van honger en dorst om te komen! Dat moet je dan maar alleen doen. En daarom gaan WIJ nou naar Noorwegen terug!' Een andere stem uit de inmiddels onzichtbaar geworden Drakkar voegt er aan toe: 'Als je niet wilt verdrinken, moet je maar zien dat je het roeibootje grijpt!' Deze woorden komen Eric onbegrijpelijk voor. Is het een meedogenloze hoon? Eensklaps hoort hij een schel hondengeblaf, gevolgd door verschrikte kreten en een luide plons in het water. En verder volstrekte stilte... Zou de hond hem nagesprongen zijn? 'Wolf!' roept Eric. 'Wolf!' Tot zijn verbazing hoort hij nu een mannenstem van vrij dichtbij iets onverstaanbaars antwoorden. Even later nadert langzaam het volgbootje van de Drakkar, voortbewogen door twee zwemmende mannen... Axe en Svein! Ze helpen elkaar nu snel in het bootje. 'Ik vloog die schavuiten meteen aan,' gromt Svein, 'maar voor ik mijn zwaard had kunnen trekken lag ik ook in het water.' 'En dat was ook met mij het geval,' zegt Axe. 'Gelukkig hadden ze het roeibootje voor ons losgemaakt... maar... wat nu?!'

'We moeten de Drakkar van Erwin te pakken zien te krijgen,' zegt Eric. 'Misschien zwerft hij nog in de buurt rond.' 'Vooruit dan!' gromt Svein. 'Rondvaren, kijken, roepen!' Met deze woorden grijpt hij de riemen en begint verbeten te roeien. Eric zet zich voor in het bootje op de uitkijk en een eindeloos zoeken door de mistige nacht begint. Nergens zien zij de schim van een Drakkar opduiken en al hun roepen blijft onbeantwoord. 'En toch komt het met ons allemaal nog best in orde,' meent Svein monter. 'Zelfs bij die plons in het water heb ik mijn helm op mijn hoofd kunnen houden. Nou, dan zal de rest ook wel loslopen. Als de zon opkomt, heb je kans, dat de mist optrekt en dan zien we die Drakkar natuurlijk ergens in de buurt ronddobberen!' De dageraad breekt aan en de mist trekt inderdaad op. Naarmate het lichter wordt kunnen zij verder om zich heen zien. Wijd en zijd deint de eindeloze watervlakte, maar van Erwins Drakkar is geen spoor te bekennen...

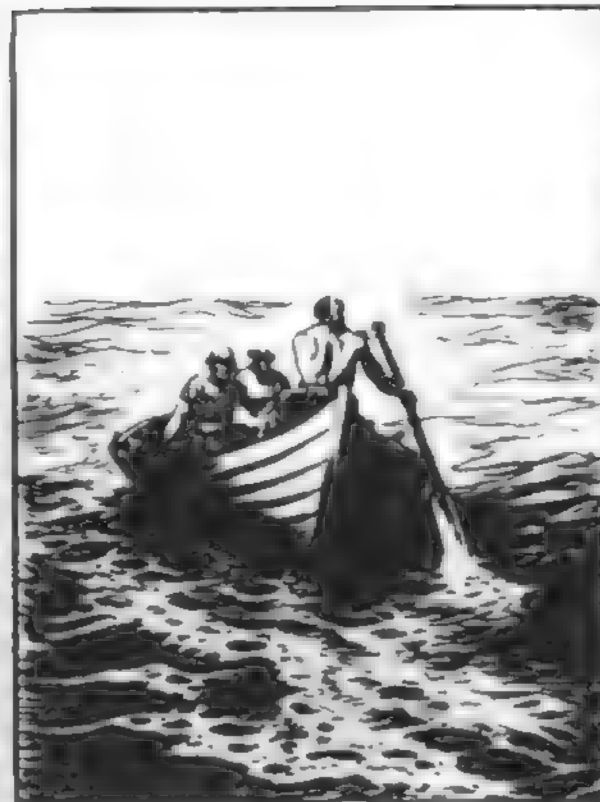
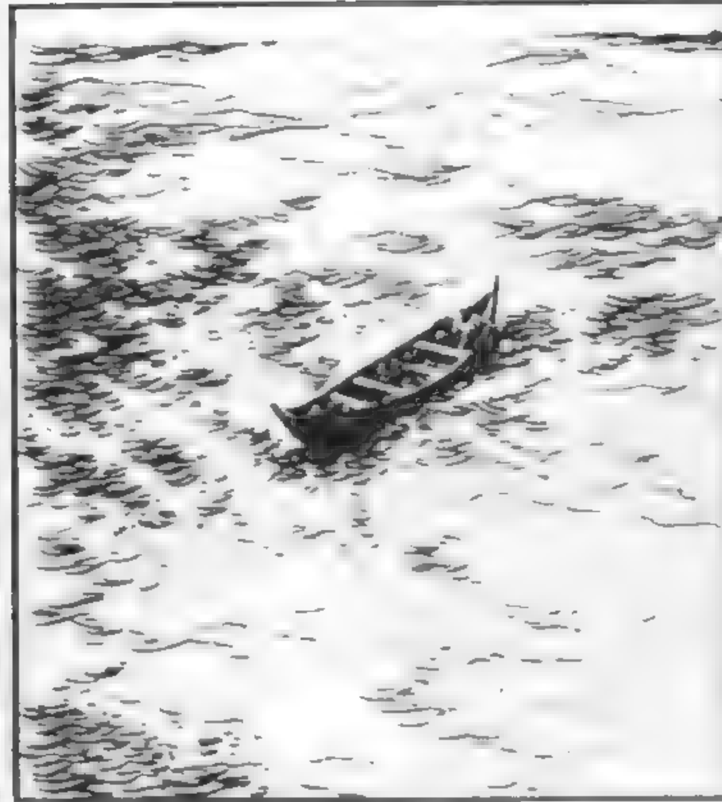
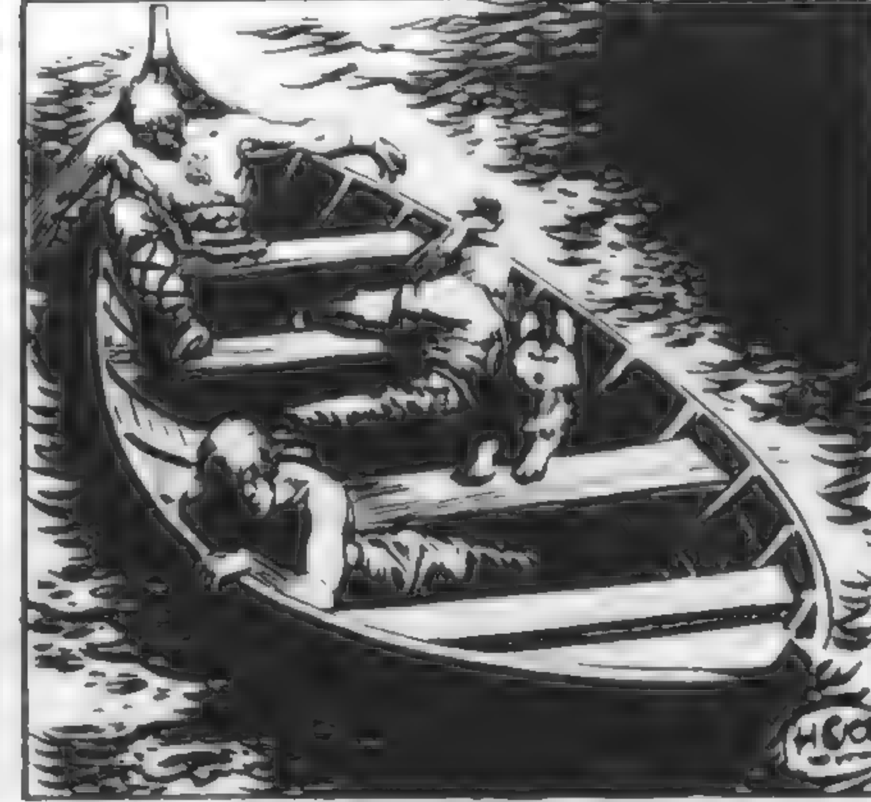

'De anderen houden zich natuurlijk aan de gemaakte afspraak,' zegt Eric. 'Zij zouden met een grote boog terugvaren en aan de andere kant van dat eiland landen. Wij moeten dus het eiland zien te bereiken.' Eric heeft een roeiriem van Svein overgenomen en met zijn tweeën is het lichter werk. Axe zit somber op de uitkijk, maar ze krijgen geen land in zicht en honger en dorst beginnen deerlijk te kwellen. Wolf, de hond, heeft het ook zwaar te verantwoorden. Af en toe jankt hij onrustig en kijkt zijn metgezellen vragend aan. Eensklaps verschijnen er meeuwen in de lucht, die in grote kringen om het bootje heen cirkelen. Hongerig slaat Svein de meeuwen gade, die over zijn hoofd heen scheren. Hij staat op en slaat met zijn roeiriem naar een der vogels. Het bootje begint vervaarlijk te wankelen. 'Hou op!' waarschuwt Eric. 'Zo dadelijk slaan we nog om!' 'Laat mij maar begaan, Noorman!' bromt de lange Sakser, terwijl hij andermaal met de riem omhoog mept. En het is zo'n felle uithaal, dat hij op het wiebelende bootje zijn evenwicht verliest en overboord slaat...

Eric helpt Svein weer gauw aan boord. 'Dat heb je er nu van,' zegt Eric hoofdschuddend. 'Nu heb je die roeiriem verspeeld!' De lange Sakser kijkt schuldig voor zich uit en grijpt zwijgend de overgebleven riem, waarmee hij dapper begint te pagaaien. 'Ik ben al lang blij, dat ik mijn helm niet op had, toen ik in het water viel,' mompelt hij koppig. 'Stel je voor, dat ik die ook was kwijtgeraakt!' Zon, wind en zout water schroeien hun gezichten rood, de lippen zijn verdroogd en gebarsten en kleine zoutkristalletjes hebben zich overal op hun huid gehecht. Zonder voedsel en drinkwater dobberen de mannen enige dagen rond; zij hebben geen flauw vermoeden meer, waar zij zich bevinden. Volkomen uitgeput zakt Axe eindelijk in elkaar. Het duurt niet lang of ook Svein Langtand laat zich achterover vallen. Eric weet zich nog enige tijd overeind te houden, maar tenslotte zinkt ook hij weg in een soort van waak-droomtoestand. Zo drijft het notedopje met zijn ten ondergang gedoemde bemanning op een vroege morgen over de eindeloze watervlakte, wanneer Wolf, die er al niet beter aan toe is dan de anderen, eensklaps de kop opsteekt en gromt. Axe, die het dichtst bij de hond ligt, kijkt verwonderd op. Als hij niet beter wist, zou hij denken dat hij ergens in de buurt een meisjesstem hoorde zingen...!

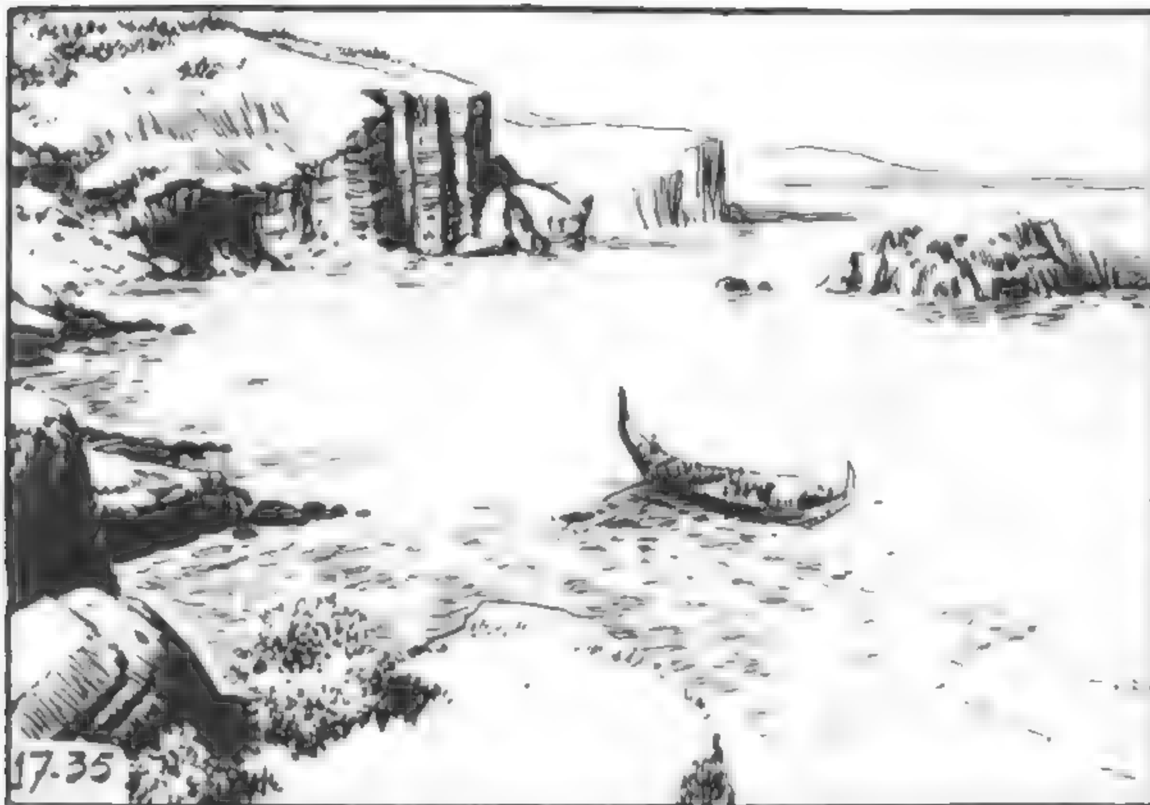
Met kloppend hart luistert Axe naar de ijle zangerige toon welke af en toe boven de bries hoorbaar is. Het klinkt zo spookachtig dat de jongeman het maar beter vindt zijn twee metgezellen te wekken. Zwijgend luisteren de uitgeputte mannen naar de zachte vrouwenstem, die langzaam naderbij schijnt te komen en hun ogen glijden onrustig over het water. Dan slaakt Axe eensklaps een gesmoorde kreet en wijst in de verte. In opperste verbazing staren zij naar het vreemde ding dat daar hoog boven de golven uitdrijft. 'Dat is een watermonster, een zeeslang, een zingende zeedraak,' gromt Svein, terwijl hij haastig zijn helm opzet, als biedt dit de beste waarborgen tegen zeeslangen. Maar dan krabbelt Eric wild overeind. 'Het is een schip!' roept hij opgewonden. 'Wij zijn gered.' Haastig bindt hij zijn wapenrok aan de roeiriem en begint uit alle macht te zwaaien, welk voorbeeld door de anderen gevolgd wordt. Het duurt niet lang of de schipbreukelingen worden opgemerkt. De vrouwenstem zwijgt en langzaam wendt de vreemde boot de steven in hun richting. Er wordt een lijn uitgegooid en even later staan de drie uitgeputte Noren op de dekplanken van het roeischip temidden van de zwijgende bemanning. Erics ogen dwalen van de stugge scherp besneden gezichten om hem heen naar het achterdek, waar een meisje met vlammend rood haar uit een soort dektent tevoorschijn gekomen is en nu afwezig in de verte staart...

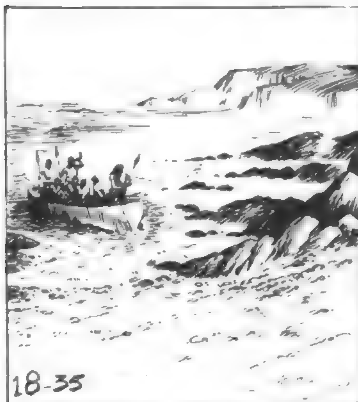
Terwijl enkele krijgers het roeibootje vastleggen, begeven Eric en de zijnen zich onder de waakzame blikken van de bemanning naar de voorplecht. 'Het deugt hier niet,' snuift Svein binnensmonds, 'dit schip lijkt op een zeeslang, de bemanning op een dwergentroep en die juffrouw op een bosbrand.' Ook Eric voelt zich niet erg op zijn gemak. Weliswaar heeft men hen voedsel en water gegeven, maar niemand heeft ook maar één woord tot hen gesproken, zelfs niet om hen te vragen hoe zij in hun benarde positie geraakt waren. Toch, hoewel niemand zich met hen bemoeit, worden zij voortdurend in het oog gehouden. Wáárom is bovendien hun bewegingsvrijheid beperkt tot het voordek? Worden zij als gevangenen beschouwd of... wil men verhinderen dat zij in aanraking komen met het roodharige meisje, wier zacht weemoedig gezang wel het raadselachtigste is van alles. Al behandelt de bemanning het meisje met de vlammende haren met een zekere eerbied, toch verlaat zij nimmer haar plaats op het achterdek, zodat het er de schijn van heeft, dat zij een gevangene is. De dagen gaan in monotone regelmaat voorbij, zonder dat Eric veel wijzer kan worden over de merkwaardige toestanden aan boord en hij doet er ook geen moeite voor. Zijn eigen problemen, in de eerste plaats het lot van Winonah, bezorgen hem al hoofdbrekens genoeg. Dan komt in de middag van de volgende dag land in zicht en zodra bemerkt de Noorman dat het schip de koers daarheen verlegt of hij wendt zich onopvallend naar zijn twee makkers. 'Wij moeten van dit schip af; goedschiks of kwaadschiks. Mogelijk laten deze lui ons vrijuit gaan. Zo niet, handel dan, zodra ik het sein ertoe geef.'

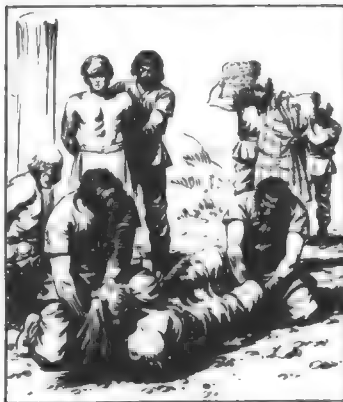

Langzaam nadert het schip de rotsachtige, kale kust en dan gebeurt er iets, wat de Noorman zekerheid verschaft, dat het roodharige meisje inderdaad een gevangene is. Zij wordt namelijk gedwongen in haar lederen tent te blijven, hetgeen met enige herrie gepaard ging. Tenslotte is het meisje, onderdrukt snikkend, in haar tent verdwenen en posteren zich enkele krijgers voor de uitgang. Eric, die schijnbaar onbewogen dit voorval heeft gadegeslagen, treedt nu op de hoofdman toe, een wat oudere krijger in een te wijde mantel. 'Ga je op deze kust landen?' vraagt hij. Een ogenblik kijkt de donkere man hem zwijgend aan. 'Wij gaan landen,' knikt hij kort. Eric dankt hem nu vriendelijk voor de geboden hulp en vervolgt: 'Ook wij wensen aan land te gaan, we zullen dus nu afscheid van jullie nemen en onze weg verder alleen vervolgen.' De aanvoerder kijkt hem enigszins spottend aan, maar knikt instemmend. 'Het is goed,' zegt hij, 'dan scheiden zich hier onze wegen...' Op hetzelfde moment hoort Eric een zacht, nauw hoorbaar gejank, dat van onder de dekplanken schijnt te komen... Meteen realiseert hij zich, dat hij Wolf al een hele poos niet heeft gezien en ineens voelt hij gevaar... TE LAAT! Slechts even kijkt de aanvoerder langs Eric heen naar de mannen, die ongemerkt om hen heen zijn komen staan... Het volgende ogenblik is Svein geveld door een slag met een strijdknots en worden Eric en Axe door talloze sterke armen gegrepen.

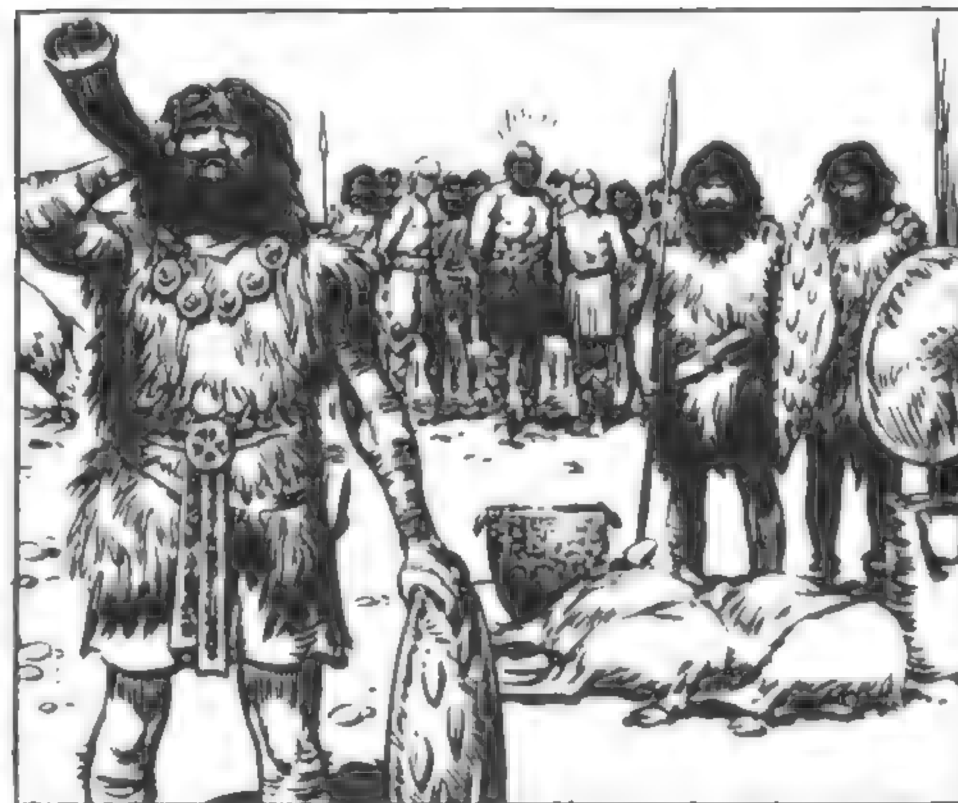

Niet lang na de lafhartige overval bevinden Eric, Axe en Svein zich zwaar gebonden in een kleine boot, die in de richting van de kust wordt geroeid. Eric is zijn wapenrok kwijt en – wat erger is – Svein zijn helm. Vlak voor de landing blaast een der roeiers op een hoorn. Aan de wal worden ook de voeten van de drie mannen gebonden. Svein verzet zich uit alle macht, maar het baat hem niets en even later wordt ook hij naast de anderen dicht bij een oude verweerde paal op de grond neergelegd. Vervolgens deponeren de mannen enkele korven, wat kledingstukken en andere zaken bij de paal. Het valt Eric op, dat de kerels zich niet erg op hun gemak schijnen te voelen, ja, zelfs voor iets bevreesd zijn, want zij gluren voortdurend schichtig rond. Als zij tenslotte gereed zijn, rennen zij zonder op of om te kijken naar hun boot en steken met de grootste haast van wal. Niet lang hoeven de gevangenen in onzekerheid te verkeren. Een kreet van Axe maakt hen opmerkzaam op dat, waarvoor de scheepsbemanning zo bang was. Vervuld van afgrijzen staren zij naar de vreemdsoortige gestalten die over de rand der rotsen langzaam naderbij sluipen.

De schrikwekkende wezens komen op hen toe en van dichtbij gezien is hun uiterlijk nog angstaanjagender. Ze zijn behaard, hun kleding bestaat uit geitenvellen en zij zijn op armen en benen zo getatoueerd, dat hun huid een blauwachtige kleur vertoont. Ze kwebbelen druk met elkaar en beginnen de gevangenen te betasten. 'Wat moet dat allemaal?' brult Svein vol afgrijzen. 'Ik laat me niet als een homp vlees onderzoeken!' Nadat ze alle drie goed bekeken zijn, worden de overige zaken onderzocht. Het is Eric duidelijk, dat het hier om een soort ruilhandel gaat, waarvan hij en zijn lotgenoten deel uitmaken. Alle ruilwaar wordt nu bijeen gebracht, ook de gevangenen, en er voor in de plaats leggen de harige mannen een paar dode herten, fazanten, wat vruchten en kruiken drinkwater, waarna er één op een koehoorn blaast. Als de koorden om de benen van het ongelukkige drietal zo los worden gemaakt, dat ze kunnen lopen en zij zo vlug mogelijk, temidden van de troep getatoueerden, over de rotsen klimmen, vraagt Eric zich af, wat er van zijn trouwe Wolf is geworden. Een onbehaaglijk gevoel bekruipt hem, als een der harige mannen steeds met zijn donkere oogjes naar hen loert. 'Het zijn vast menseneters, Noorman...' snuift Svein naast hem, 'nou, aan mij zullen ze een taaie hebben...'

Het lopen valt hen moeilijk met de koorden om hun enkels. De griezelige donkere krijgers sporen hen voortdurend tot meer haast aan. Na een poosje staan zij stil; ze bevinden zich op een punt vanwaar ze de kleine baai kunnen overzien. De verraderlijke bemanning heeft juist de goederen opgehaald en roeit terug naar het grote schip. Het geblaf van een hond dringt tot hen door... Dat moet Wolf zijn, die daar gevangen zit, denkt Eric en hij vraagt zich spijtig af, wat ze met het arme dier gaan doen. Tot hun verrassing worden de boeien van hun armen losgemaakt. 'Goed zo,' gromt Svein binnensmonds, 'nu mijn voeten nog, dan ga ik er meteen vandoor!' Er wordt hun wat gedroogd vlees voorgezet en na een korte rust zetten ze de tocht voort. 'Niet dat het veel uitmaakt,' mompelt Svein onder het lopen, 'maar ik had tóch wel eens willen weten, wat er met die roodharige juffer aan de hand is. Dat mens zat maar te zingen en te grienen door elkaar... Ze was vast niet goed bij d'r hoofd.' Nauwelijks heeft hij dit gezegd of een der bewakers springt op hem af en houdt hem de punt van zijn speer voor de neus. 'Wat?!' schreeuwt hij opgewonden. 'Sprak je daar van een meisje met rode haren? Wat weet je van haar?'

Verbouwereerd staart Svein in het baardige gezicht van de krijger. 'Er was daar een meisje aan boord met rood haar,' komt Eric hem snel te hulp. 'Ze zong vreemde liederen en toen er land in zicht kwam werd zij opgeborgen in de dektent.' Deze mededeling veroorzaakt nogal wat beroering. Eric wordt ondervraagd en geeft zo goed mogelijk een beschrijving van het roodharige meisje. 'Ach, onze lieve Ailech,' stamelt de aanvoerder. 'Maar het kan niet; je liegt, hond! Misschien heb je over haar gehoord; je probeert ons om de tuin te leiden. Ailech werd ontvoerd door de Fir-Iboth. De mannen van het roeischip waren geen Fir-Iboth.' Eric haalt de schouders op. Als ze zien dat het hem koud laat beginnen de krijgers met elkaar te smoezen. Na enige ogenblikken zegt de aanvoerder: 'Goed, we zullen wel zien, of je de waarheid spreekt! Kom mee!' De bedoeling wordt Eric duidelijk, als ze een hoge klip beklimmen, die een ruim uitzicht over zee biedt. Het roeischip is nog niet ver en de bemanning duidelijk zichtbaar, maar van het meisje is geen spoor te bekennen. Opeens krijgt Eric een roekeloos idee: Nú hebben ze een kans, aan deze sinistere krijgers te ontsnappen... Hij geeft Svein en Axe een stevige duw naar voren. 'Spring!' brult hij. En ofschoon hun voeten nog gekluisterd zijn, storten de drie Noren zich voor de ogen van de beduusde krijgers over de rand van de rots...

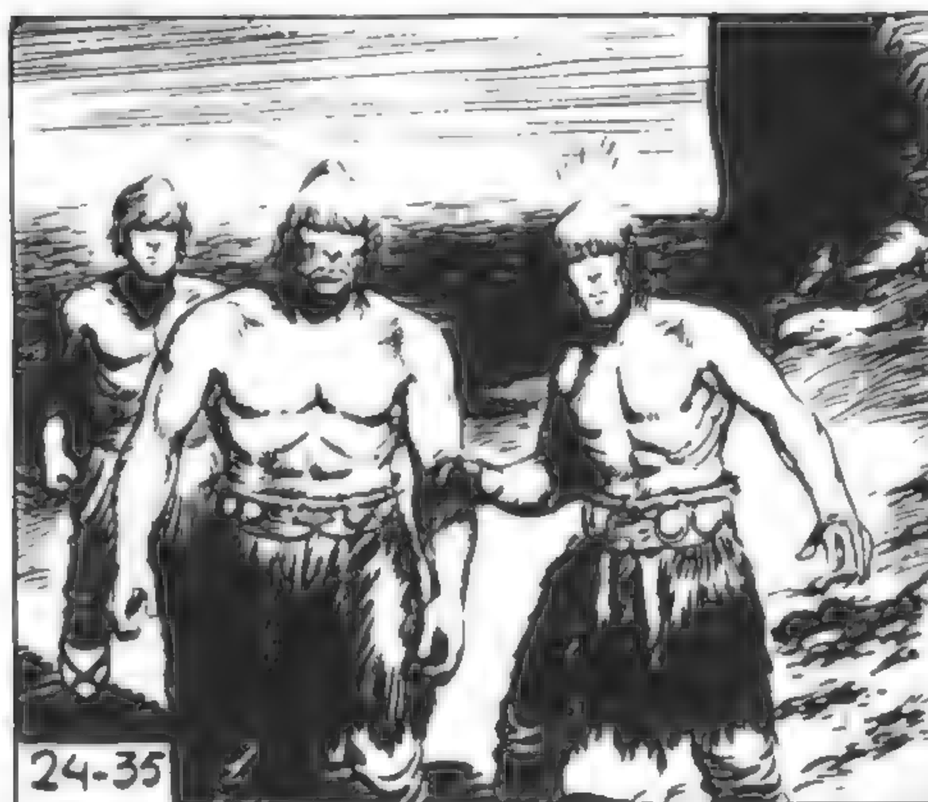

Terwijl hij omlaag suist hoopt Eric vurig, dat de zee zo vlak onder de kust diep genoeg zal zijn. De woedende kreten van de donkere krijgers die zich hun handelswaar zomaar zien ontglippen, sterven weg als hij in het water plonst. Het is of zijn hoofd en longen zullen barsten en hij voelt de steenachtige bodem rakelings langs zich heen gaan. Dan schiet hij weer omhoog, met suizende oren en zwemt in de richting waar hij een ver in zee uitstekende klip gezien heeft. Snakkend naar adem weet hij de veilige beschutting van deze rots te bereiken. Svein en Axe ploeteren iets verderop rond en hij wenkt hen zich bij hem te voegen. 'Waarom is dát nou?' sputtert de Sakser terwijl hij zich op de glibberige rotsen hijst en snel de koorden om zijn voeten met een scherpe steen stuksnijdt. 'Kijk maar eens,' wijst Eric achterom. De troep donkere krijgers is op het strand verschenen en staat klaar om ze weer op te vangen...

'Mooie boel,' snuift Svein, 'zitten wij hier even in de knel?' 'Als we ons koest houden,' fluistert Eric, 'denken ze misschien dat we verdronken zijn...' Maar de vijand vertrouwt het zaakje blijkbaar niet helemaal. Pas tegen de avond verdwijnen zij... Is het een krijgslist? De drie vluchtelingen wachten nog een tijdje maar het strand blijft verlaten en achter elkaar zwemmen zij in de duisternis onder de klip naar de kust. Er gebeurt niets als zij voet aan wal zetten. En vlug rennen zij naar de beschutting van de rotswand.

Op hetzelfde ogenblik treft een geluid Erics oor. Het komt van hoog boven hun schuilplaats en weggedoken in een rotsspleet zien ze de silhouetten van enkele krijgers op de klippen verschijnen. Ze doen nogal opgewonden hetgeen de vluchtelingen de stuipen op het lijf jaagt. De kerels moeten hen ontdekt hebben! Uit hun gebaren blijkt echter, dat ze iets op zee hebben waargenomen en eensklaps wijst Axe met een gesmoorde kreet over het water. In de lichte maannacht zien zij, begeleid door krijsende zeevogels, de schim van een Noorse Drakkar voorbij glijden. 'Donders, da's Erwins schuit, Noorman,' hijgt Svein. 'Vooruit! Schreeuwen, dan horen ze ons wel!' 'Als je je kop maar houdt, Sakser!' bijt Eric hem toe. 'Die kerels daar boven hebben ook oren – en die hebben ons te pakken voordat onze mannen iets kunnen doen! We moeten dat schip laten gaan...'

Met een gevoel van machteloze woede zien Eric, Axe en Svein Erwins schip tergend langzaam uit het gezicht verdwijnen. Svein begint aan een reeks kernachtige vloeken, maar met een peut in zijn ribben legt Eric hem het zwijgen op. Er zijn krijgers op het strand verschenen, dichtbij, die druk gebarend het drakenschip nastaren. Het drietal durft geen vin te verroeren. De donkere krijgers verdwijnen na korte tijd weer, maar pas tegen zonsopgang waagt Eric het, zijn schuilplaats te verlaten. Alles lijkt veilig en behoedzaam zetten de schipbreukelingen de tocht voort. Ze volgen de richting waarin Erwins schip verdween. Uit vrees voor de donkere krijgers blijven ze zoveel mogelijk in de beschutting van de rotsen. Ze voeden zich met eieren van stormvogels, die hier in grote getale nestelen. Dit is echter niet in staat hun honger te stillen en dodelijk vermoeid van het voortsjokken en de voortdurende spanning laten ze zich onder een rotsklip op de grond vallen. 'Bah,' gromt Svein opstandig, 'eieren en nog eens eieren, hoe moet een man daarbij in het leven blijven? Ik voel mezelf steeds slapper worden.' 'Het spijt me,' mompelt Eric, 'dat ik jullie in deze toestand heb gebracht.' Svein begint verontwaardigd te snuiven. 'Dat is jouw schuld immers niet, Noorman. Dat komt, omdat ik mijn helm verloren ben, dat heb ik je toch gezegd. We gaan er aan. Lang kan dit niet meer duren; dat is zogezegd een ding dat zeker is.'

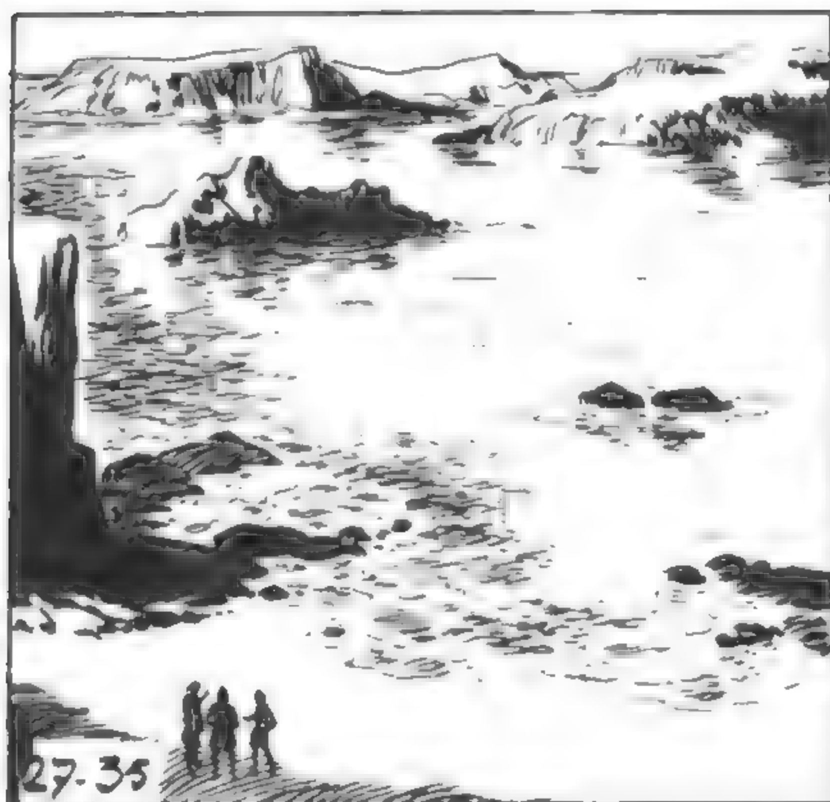

Na een korte rust vervolgen zij hun tocht. Het strand wordt gaandeweg smaller en tenslotte moeten zij hun weg zoeken over de glibberige, door golven omspoelde stenen. Dan zien zij opeens ver weg op de hoogvlakte verscheidene rookpluimen; daar bevinden zich dus mensen... en mensen beduiden gevaar. Besluiteloos staan ze stil en bijna op 't zelfde moment krijgt Eric het vreemde roeischip in het oog, dat hen nog zo kort geleden uit de zee oppikte. Het schip koerst langs de kust in hun richting, zwenkt dan traag naar het noorden en verdwijnt achter een der grotere eilanden. 'Zou die rooie juffer daar nou nóg aan boord zitten grienen?' gromt Svein. Maar de Noorman antwoordt niet; hij luistert scherp. Dan horen zij het alle drie... van ver over het water klinkt het blaffen van een hond...

'Hé, zou dat jouw hond...' begint Svein, maar Eric trekt zijn vrienden bruusk mee achter de rotsen... en geen seconde te vroeg. De harige krijgers zijn weer op de klippen verschenen. Ze wijzen over het water en turen naar het schip, dat nu tussen de eilanden verschijnt. 'Erwins schuit!' snauwt Svein nijdig. 'Da's nou al de tweede keer, bij Thor! En alsmaar grijpen we ernaast, omdat die rotjongens daarboven steeds zogezegd in de weg staan. Wat spookt Erwin uit? Zou hij ons zoeken?' 'In ieder geval kon dit weleens de reden zijn, dat hij zo achter dat grote roeischip aanzit,' antwoordt Eric peinzend, 'want dat doet-ie. Kijk maar! Hij vaart nu in dezelfde richting en...' Dan zwijgt hij abrupt en wijst veelzeggend naar een der kleine eilandjes. Daar is een tengere gestalte op het strand verschenen, die zonder aarzelen in zee loopt en nu probeert zwemmend Erwins Drakkar te achterhalen.

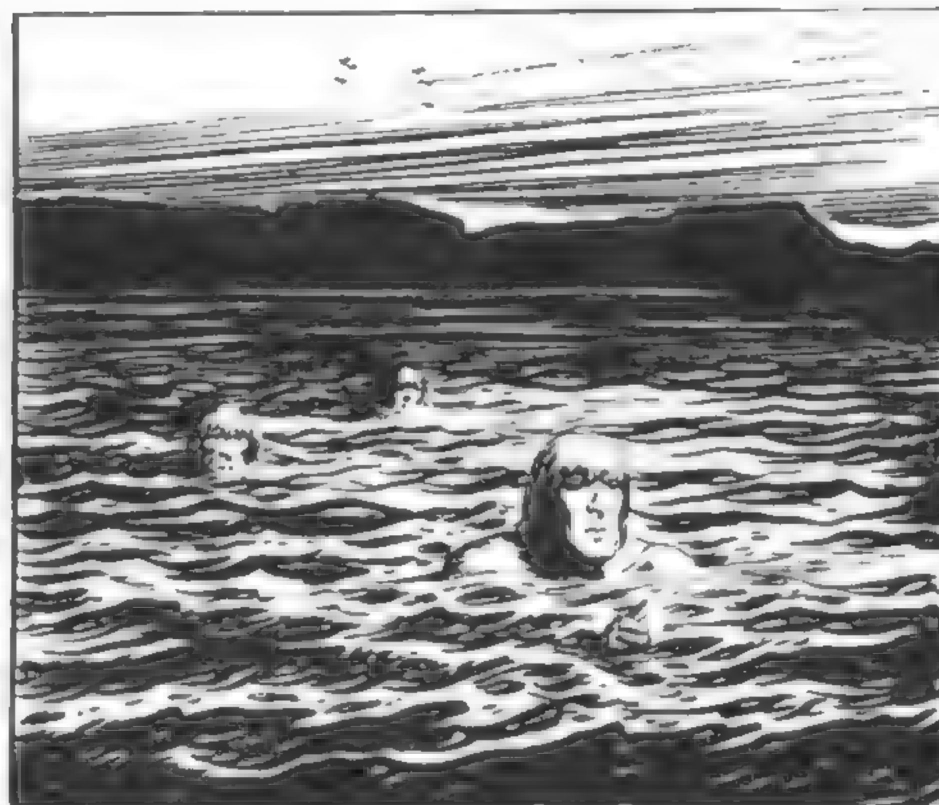

Terwijl de Drakkar bijdraait om de vluchteling aan boord te nemen staat 'n aantal krijgers hem vanaf het eilandje na te schreeuwen, met de wapens in de vuist. Wat ze roepen is op deze afstand niet te horen, maar hun woedende gebaren zijn duidelijk genoeg. Intussen zijn op Erwins Drakkar de riemen uitgelegd, en verbaasd zien ze het schip een wending maken. 'Wel verroest,' gromt Svein, 'ze gaan terug! Nou weten we tenminste dat Erwin niet achter dat roeischip aanzat, zoals jij dacht, Noorman.' 'Niet zo voorbarig, Sveintje,' antwoordt Eric, met een vlugge blik langs de rotsen, waar de donkere krijgers nog steeds bijeen staan. 'Best mogelijk dat-ie dat roeischip wel achtervolgde... alleen niet om óns, maar om de kerel die ze net opgepikt hebben. Daarom keren ze nu terug en... en dan zijn de rollen nu omgedraaid,' besluit hij grimmig. De twee anderen volgen zijn blik en daar zien ze het grote roeischip op krachtige riemslagen voorbijglijden. 'Waarachtig Noorman,' mompelt Svein. 'Niet dat ik er iets van begrijp, maar je hebt gelijk; nou zitten die gluiperds Erwin achterna.'

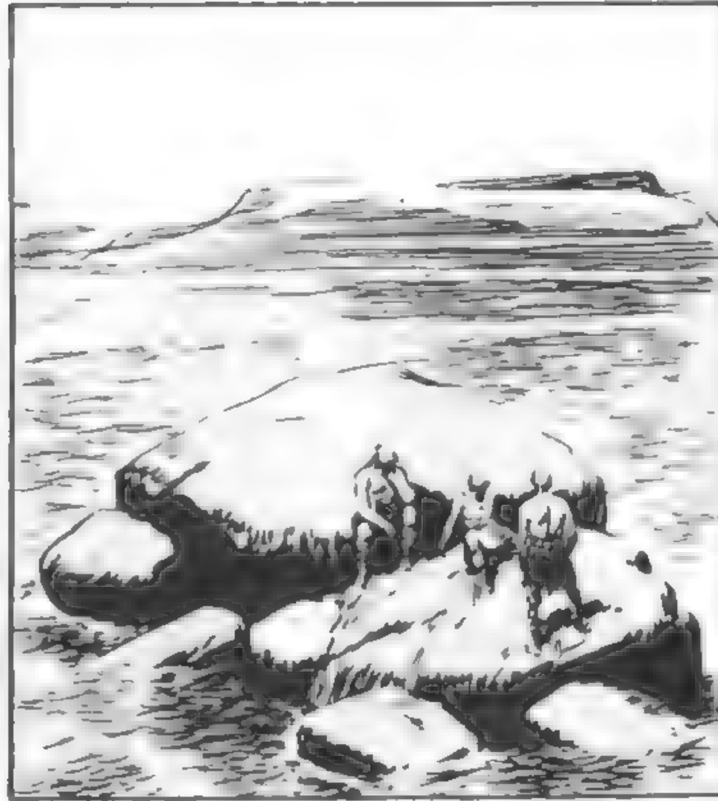

Terwijl het roeischip tussen een paar eilanden verdwijnt, gluurt Eric koud van woede en spanning omhoog. De donkere krijgers staan er nog en wat zij zien schijnt ze nogal te boeien ook. Verbeten wendt Eric zich af en kijkt zijn makkers één voor één aan. 'Moeten we hier blijven zitten, terwijl Erwins schip...' begint hij. Dan houdt hij opeens de adem in en staart naar de rook die nu langzaam achter een der eilandjes opstijgt. 'Daar gaat zogezegd iets verkeerd,' gromt Svein strijdlustig, terwijl hij oudergewoonte naar zijn hoofd tast waar zijn helm behoort te zitten. 'Oh... Ik heb mijn helm niet meer... dan gaat er nóg meer verkeerd.' 'Hou op met je gewouwel, Sakser!' snauwt Eric, 'en kom mee!' 'Mee?!' bromt Svein verbouwereerd, 'waarheen dan, hè?' 'We kunnen nog zwemmen!' zegt Eric grimmig en met een woedend gebaar in de richting van de donkere krijgers, die nu onder een luid krijgsgehuil naar beneden proberen te komen zonder hun nek te breken, rent hij het water in. 'Welja, waarom ook niet,' snuift Svein, 'een mens moet ooit eens dood zogezegd... alleen de manier waarop... ik ben uiteindelijk geen platvis of een zeebrasem of een poon... maar goed...' Proestend gaat de sombere Sakser kopje onder en geruime tijd krijgt hij geen kans zijn alleenspraak voort te zetten, want het kost hem moeite genoeg de Noorman bij te houden. Maar Eric heeft de afstand onderschat. Door gebrek aan voedsel zijn ze danig verzwakt en dit wreekt zich nu. Axe is de eerste die dit ondervindt. 'Help!' stoot de jongen naar adem snakkend uit. 'Ik kan niet meer... ik verdrink...'

Hoewel ook zelf de uitputting nabij, weten Eric en Svein de jongen te grijpen en watertrappend houden zij hem boven water. Gelukkig ontdekt Eric vlakbij een even boven water uitstekende kale rots. Met trage slagen zwemmen zij erheen en hier kunnen zij wat op adem komen. 'Laat mij maar,' hijgt de jongen, die totaal uitgeput is. 'Ik wacht hier wel op jullie!' Na een korte aarzeling stemt Eric toe. Ze rusten nog even uit, dan beginnen zij opnieuw aan hun waaghalzerige onderneming. Deze huiveringwekkende tocht door het water zal Eric zijn leven lang bijblijven en het is met een vaag gevoel van verbazing, als hij ten laatste grond onder de voeten voelt. Half verdoofd strompelt hij aan land, met Svein die er niet veel beter aan toe is, op zijn hielen. Ze houden een poos rust, maar de vrees om het lot van Erwin en zijn mannen drijft hen voort. 'Ik zie die rook niet meer,' hijgt Svein. Hetzelfde is Eric ook al opgevallen maar hun vrees lijkt ongegrond, als ze vanaf een hooggelegen punt Erwins Drakkar vredig in een beschutte kreek zien liggen.

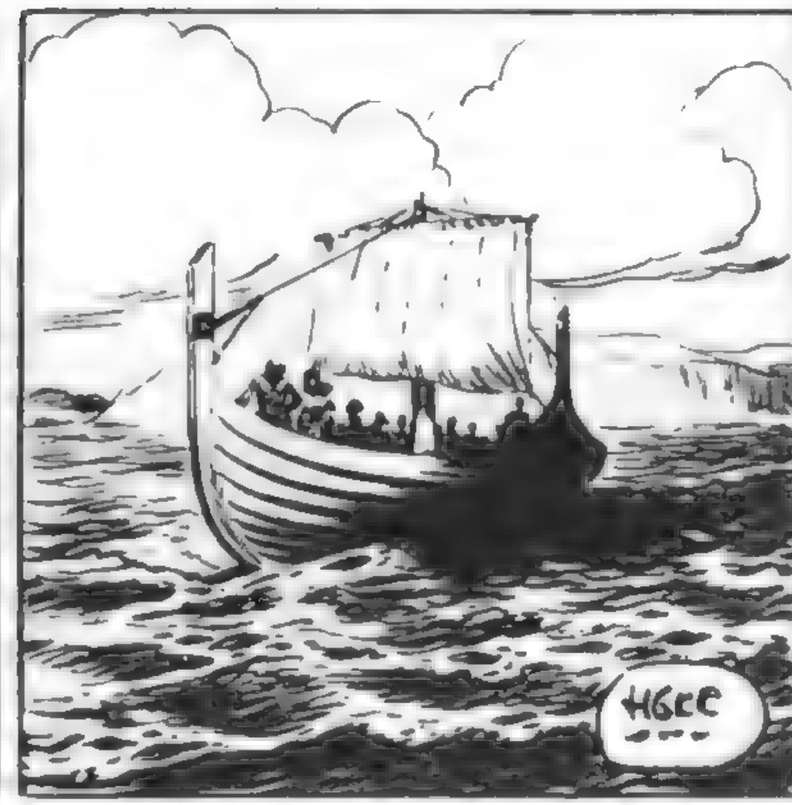

Er komt beweging in een paar kleine figuurtjes bij de boot. Luid blaffend springt Wolf hen tegemoet en even later staan ze tegenover Astara en een aantal krijgers. Ze zijn stomverbaasd, Eric en Svein in levende lijve voor zich te zien, maar Eric wimpelt alle vragen af: 'WAAR IS ERWIN?!' Dan ontdekt hij de roerloze gedaanten die hier en daar verspreid liggen en zijn zongebrande kop wordt grauwbleek. 'Mijn zoon... is hij...' Geruststellend schudt Astara het hoofd. 'De krijgers van het roeischip hebben hem meegenomen,' zegt zij, 'met Cendrach, Halfra en een paar van onze krijgers... EN dat meisje natuurlijk.' 'Welk meisje?' vraagt Eric fronsend en ineens begrijpt hij het. 'De vluchteling die jullie achterna zwom vanaf het eilandje en die jullie aan boord namen... was ZIJ dat? Die roodharige jonge vrouw van het roeischip?' 'Precies!' knikt Astara, 'al begrijp ik niet hoe jij dat weet. Ze was ontvlucht; ze was doodsbang voor de bemanning van dat schip. Die schenen eerst nogal benauwd voor ons te zijn, want toen Erwin ze wilde praaien om navraag naar jullie te doen, gingen ze er vandoor. Zodoende waren wij nergens op verdacht, toen we hier voor de nacht aanlegden. Maar die Ieren vonden het meisje kennelijk belangrijk genoeg om ervoor te vechten. Ze schoten onze tent in brand, legden het vuur aan de boot en terwijl wij handen tekort kwamen om de boel te blussen gingen zij er met hun buit vandoor...' De Noorman schudt somber het hoofd. Wat een toestand... Niet alleen zijn vrouw, ook nog zijn zoon verdwenen... en de hemel mag weten, waarhéén...

Terwijl de mannen de Drakkar wat op trachten te kalefateren, vertelt de Noorman Astara, hoe hij met Svein en Axe door de muitende bemanning van zijn eigen schip overboord was gezet. Opeens klinkt een luide kreet en Svein komt op hen toe, zijn helm – gedeukter dan ooit, voor zich uit houdend. 'Ik vond hem, Noorman,' stottert hij grijnzend, 'zomaar! Daar tussen de stenen, hihi, hehe, let op, nou komt alles weer voor elkaar!' 'Als je niet uitkijkt, word ik ook nog bijgelovig,' antwoordt Eric en met een glimlach hetvat hij zijn verhaal: hoe zij werden opgepikt door het vreemde roeischip met het roodharige meisje aan boord; hoe zij als een …ort handelswaar op de kust werden afgezet... 'Dat meisje was door haar volk … e Fir-Iboth, aangewezen om geofferd te worden aan een van hun afgoden,' valt Astara in. 'Zij vluchtte naar de Fomori. De koning daar verleende haar onderdak en ik geloof zelfs dat hij haar tot bruid wenste. Maar de Fir-Iboth roofden haar weer weg. Op zee werd zij aan het roeischip overgegeven, een Iers handelsschip, dat haar naar haar volk terug zou brengen.' Eric knikt. 'De kerels op dat schip waren dus Ieren... Net als Cendrach.' 'Cendrach was ook doodsbang voor dat schip,' gaat Astara verder, 'waaróm wilde hij niet zeggen.' Intussen is de boot weer opgeknapt en na Axe van zijn rots gehaald te hebben zetten ze koers naar het westen; de richting waarin het Ierse schip verdwenen is.

Ze varen tussen de eilanden door, begeleid door het gekrijs der zeevogels. Het is een bijna onmogelijke opgave, het roeischip terug te vinden, want de Ieren kennen dit water natuurlijk op hun duimpje. Eric staat aan 't roer. Hij vraagt zich af, wat de Ieren met hun gevangenen van plan zijn; hen het lot laten delen van het roodharige meisje, of hen als koopwaar verhandelen, zoals ze met Svein, Axe en hemzelf deden. Dit laatste is dan nog te verkiezen, denkt hij bitter, want dan blijft tenminste de kans, te ontsnappen. Intussen glijdt zijn blik zoekend over de eindeloze verlatenheid van rotsen en water... tot hij, schuin voor hem uit, een grote zwerm zeevogels ontdekt, die in brede cirkels op één plek blijven rondcirkelen... Daar moet een schip zijn! En inderdaad zien zij even later héél ver, maar duidelijk herkenbaar, het roeischip tussen de eilanden doorglijden... 'Er achteraan!' schreeuwt de Noorman. 'Nu zullen ze ons niet meer ontsnappen!'

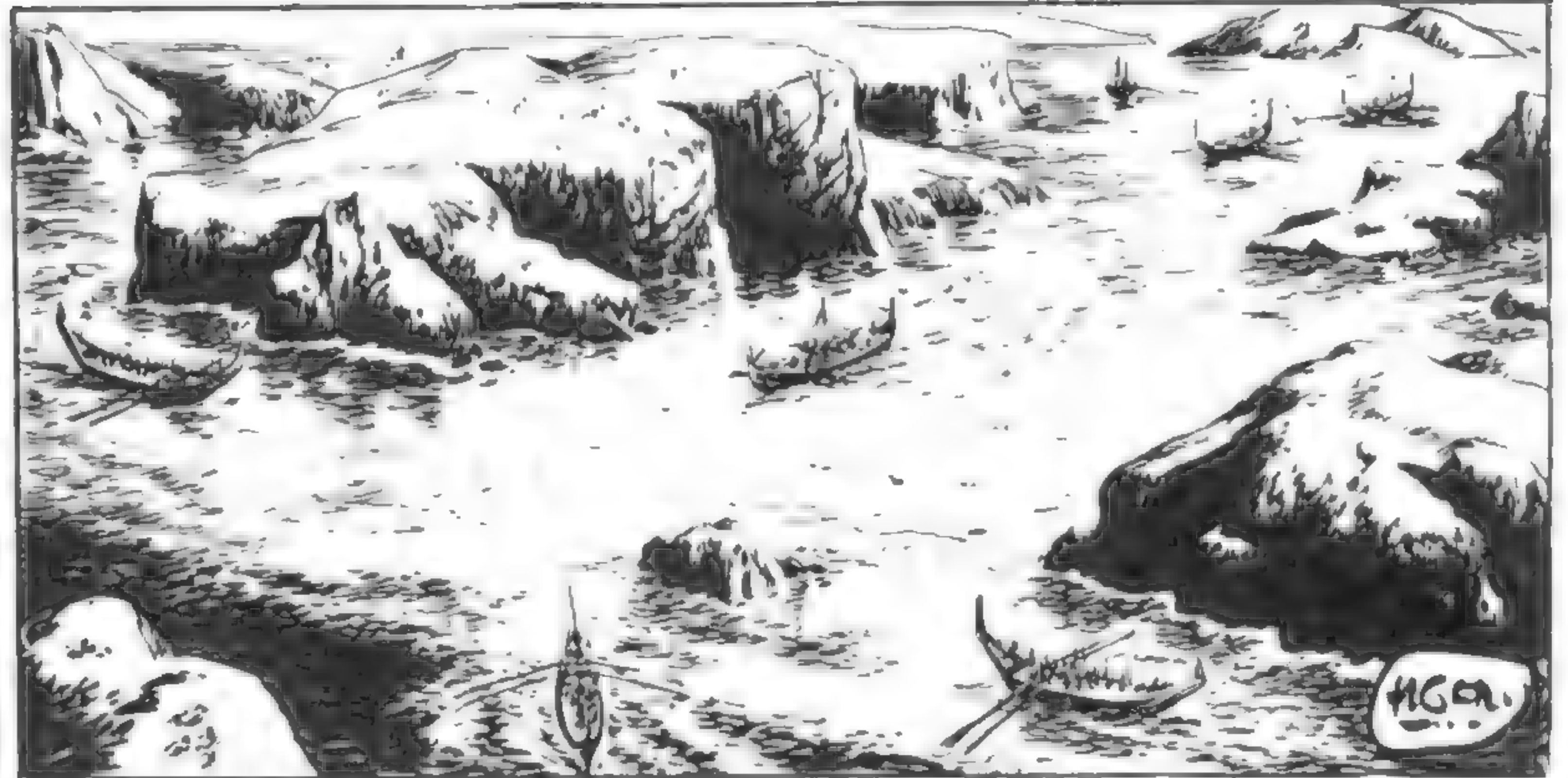

De wind is gunstig zodat ze langzaam maar zeker op het roeischip, dat nu achter een klip verdwijnt, inlopen. ‘Haha!’ brult Svein handenwrijvend. ‘Ik wil dat stelletje nou wel eens voor de punt van mijn zwaard hebben!’ Maar als ze de klip voorbij zijn, zien ze slechts de grauwe watervlakte voor zich... Héél ver duikt de vorm van een eiland op. Het roeischip... is verdwenen. ‘Ze hebben ons te grazen gehad!’ schreeuwt Svein nijdig. ‘Snap jij, hoe ze ’m dat geleverd hebben, Noorman?’ Eric knikt: ‘Ik wel, ze begrepen, dat we hen op den duur zouden inhalen en het vaarwater kennende, zijn ze voorbij deze klip gekeerd... TEGEN WIND IN... Nu moeten wij ook de riemen uitleggen en van inhalen is geen sprake meer.’

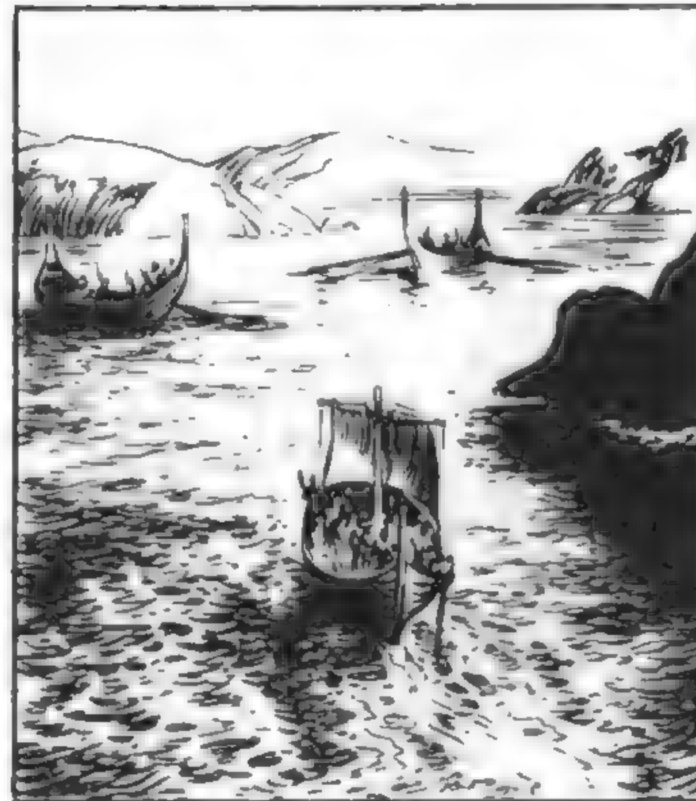

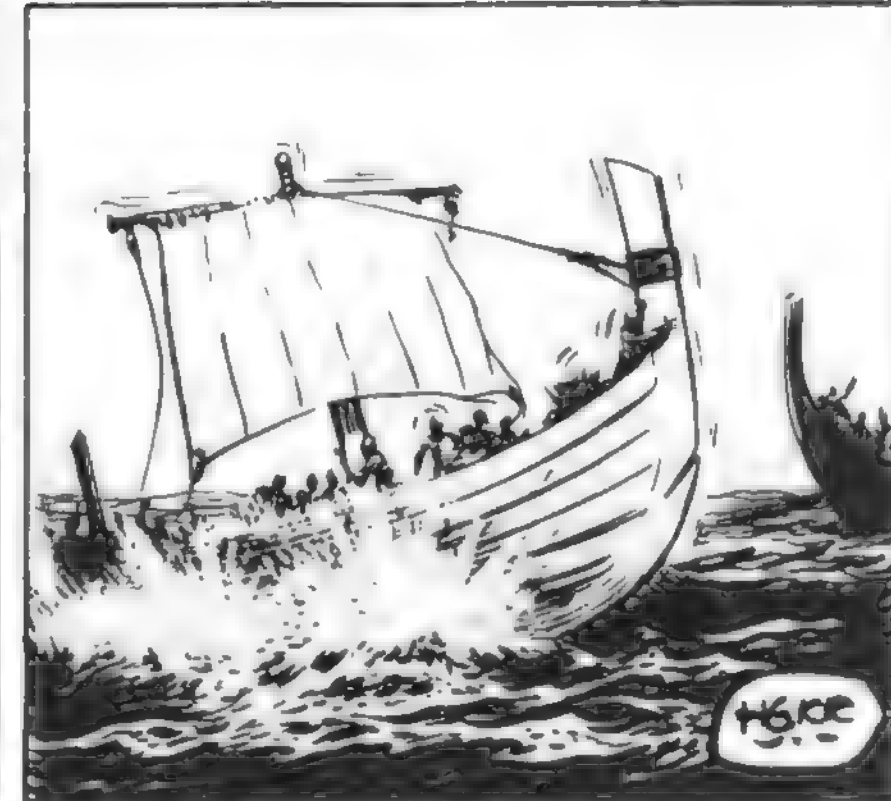

‘Maar waar zijn ze dan zo gauw gebleven?’ zegt Astara verbaasd. De Noorman haalt de schouders op. ‘Breng de riemen uit!’ beveelt hij, terwijl hij het schip laat wenden. Hij zoekt de lucht af, maar uit de ontelbare vogelzwermen is niets op te maken... Geruime tijd kruisen ze langs de eilanden. Het Ierenschip blijft onvindbaar... tot Svein opeens een woeste kreet slaakt. Daar, vanachter een scherpe rotspunt, glijdt het grote roeischip langzaam tevoorschijn. ‘NOU hebben we ’m, Noorman,’ roept de Sakser likkebaardend, maar Eric schudt bezorgd het hoofd. ‘Dit... dit is een ander schip, al heeft het dezelfde vorm...’ En dan bemerken ze de schepen, die nu van achter en opzij uit inhammen en spleten tevoorschijn schieten... Ze zijn in een val gelopen...

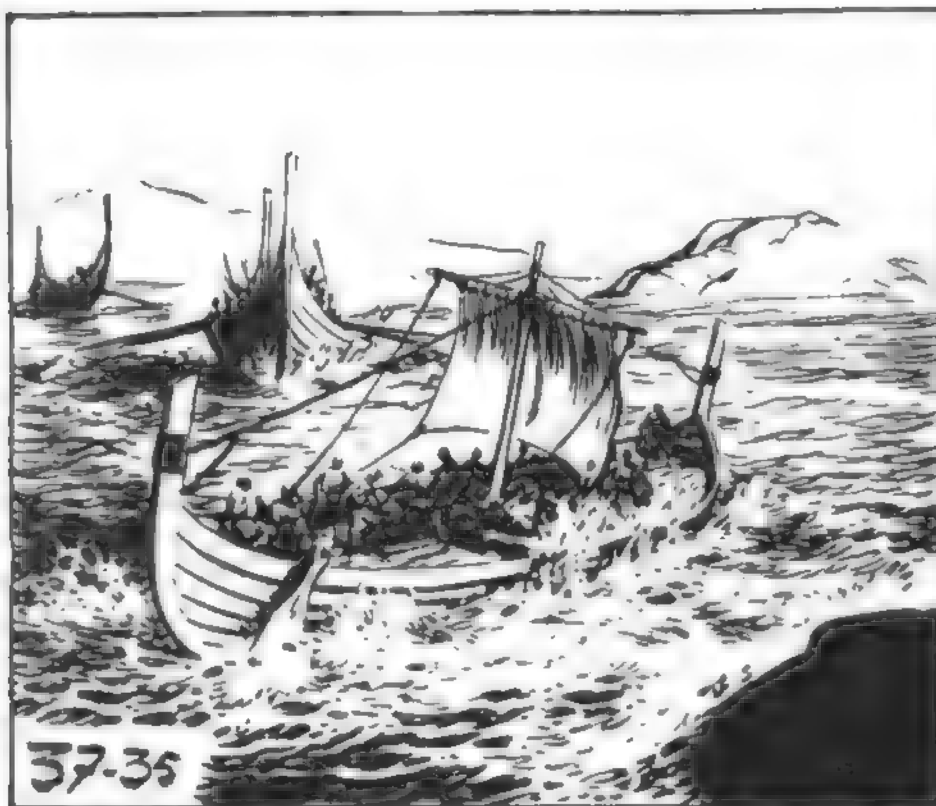

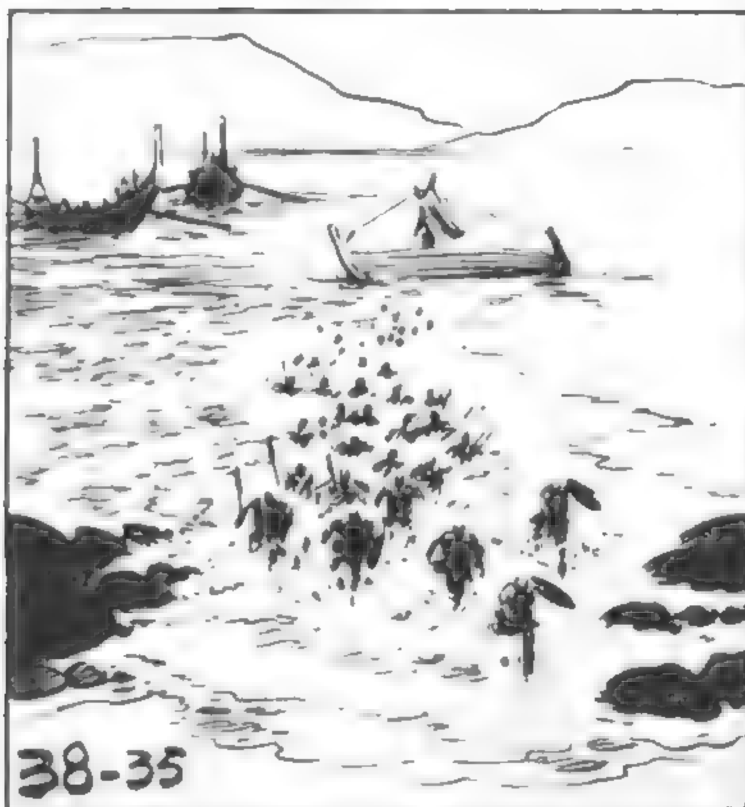
Terwijl de vijand, zeker van zijn prooi, nadert voor de aanval, doet Eric het enige wat nog kans geeft op redding. Hij rukt aan de helmstok, zodat het schip een logge zwaai naar links maakt. 'Riemen in, hijs het zeil,' brult hij. De wind grijpt fel in het zeil. De Noren trekken de schoten strak en de boot schiet deinend en schuimspattend rakelings langs de rotsen. Het onmogelijke is gelukt; de twee roeischepen, die ze zo even nog voor de boeg hadden, krijgen het nakijken! De mannen op de Drakkar hoeven niet meer te roeien en staan met de wapens in de vuist klaar om het tegen de overige schepen, die zij nu voor zich hebben, op te nemen. De trage roeischepen zijn, wat wendbaarheid betreft, niet tegen Erics zeiler opgewassen, zodat de kansen niet eens zo slecht staan. De vijand wendt de steven, klaarblijkelijk om hun dicht langs de rotsen de pas af te snijden, maar Eric koerst koelbloedig op hem toe, om, scherp zeilend, de riemen van het voorste schip stuk te varen. Te laat beseft hij waar zijn tegenstanders het op aangelegd hebben. Een zware schok trilt door de Drakkar. De mannen worden als kegels door elkaar geworpen, terwijl het geschreeuw van de mannen zich vermengt met het angstige blaffen van Wolf. Dan ligt het schip een moment volkomen stil. 'Een klip,' schreeuwt Svein woest, 'we zitten op een klip!'

Het blijkt, dat Svein gelijk heeft, want door een gat in de bodem gulpt een stroom water naar binnen. 'Hozen!' roept Eric dadelijk, terwijl hij ongerust toeziet, hoe de vijandelijke schepen snel naderbij komen. Inmiddels is het schip weer van de klip gegleden en maakt slagzij, zodat ze tot een gevecht niet meer in staat zijn. Het enige wat erop zit, is proberen land te halen en onverstoorbaar wendt Eric de steven naar de kust. Om hier op de naakte rotsen te springen en dan te zitten wachten tot de vijand ons er vanaf plukt, heeft geen zin, denkt hij grimmig. De mannen hozen als razenden – enkelen met watervaten, anderen met niets anders dan hun helm. Steeds schever hangt de gehavende boot, die bovendien gestadig aan snelheid verliest. De eerste speren snorren al op hen af en enkelen van Erics mannen glijden zonder een kik overboord. Met een verbeten gezicht heft Axe zijn boog en zijn schoten stellen verscheidene roeiers van het voorste schip buiten gevecht. Meer en meer water maakt de Drakkar. Even later ligt het zwaar naar stuurboord overhellend, dwars op de stroom, en met triomfantelijke kreten naderen de achtervolgers, om zich op hun weerloze prooi te storten...

Eric wacht hun nadering niet af. Hij beveelt zijn mannen overboord te springen en met schilden, wapens en al storten de Noormannen zich in zee. Weer maken de speren van hun tegenstanders slachtoffers, maar het merendeel bereikt heelhuids de kust. Een blik over zijn schouder maakt Eric duidelijk, dat de vijand op het punt staat, ook aan land te komen. 'Rennen,' schreeuwt hij, 'naar de hoogvlakte of het is met ons gedaan!' Allen zetten het op een lopen. Inmiddels heeft Eric razendsnel overdacht, dat hun enige kans is, te trachten het woeste volk der donkere krijgers te bereiken. Weliswaar heeft dit volk hen gevangen gehouden, maar het was het meisje met de rode haren toch blijkbaar goed gezind. Rennend en klauterend naderen zij de rotsen. Dan slaakt de voorste krijger een vertwijfelde kreet: 'Er is hier geen weg naar boven!' Een steile, hoog opgaande rotswand verspert hun de weg. 'Dan zullen we moeten knokken, Noorman,' schreeuwt Svein hoopvol, terwijl hij met een nadrukkelijk gebaar zijn helm wat steviger over zijn hoofd trekt. 'Geef je over, honden,' klinkt een rauwe stem van beneden. 'Als je je overgeeft sparen we je leven!' 'Kom ons maar halen,' buldert Svein Langtand vechtlustig en in de stilte, die op deze woorden volgt, scharen de Noren zich dicht aaneen. Eric kijkt de kring eens rond. Het is op genade of ongenade overgeven, of sterven. Maar als hij de vastberaden gezichten van zijn mannen ziet, klinkt zijn stem zonder enige aarzeling: 'Ja, kom ons maar halen!!'

Speren suizen van alle kanten op de Noren toe na Erics uitdagende woorden. Maar de welgerichte pijlen van Axe en nog enkele boogschutters breken de eerste aanval van hun tegenstanders. Dekking zoekend waar zij kunnen, sluipen zij nader voor een tweede stormloop en de toestand wordt hachelijk voor Eric en zijn mannen. Axes pijlen verminderen snel en lang zullen zij het niet meer kunnen volhouden tegen zo'n overmacht. Opeens komt een der krijgers in de grootste opwinding naar Eric toe en vertelt hem, dat een doorgang naar de hoogvlakte is ontdekt. Terwijl Eric, Axe en Svein de vijand bezig houden, kruipen de anderen haastig één voor één door de nauwe opening naar boven, waarna zij het meteen op een lopen zetten. Als laatsten volgen Axe, Svein en Eric met zijn trouwe hond. Herhaaldelijk kijkt Eric onder het voortrennen achterom; maar klaarblijkelijk hebben de tegenstanders de vlucht nog niet ontdekt. In looppas snellen de Noren over de troosteloze hoogvlakte. Enkele mannen beginnen reeds tekenen van vermoeidheid te vertonen. Dan wijst Axe met een luide schreeuw achterom... Op het rotsplateau zijn een paar gestalten verschenen; ook de vijand heeft dus de doorgang ontdekt. 'Volhouden, mannen!' schreeuwt Eric. 'We moeten onze voorsprong behouden; het is onze enige kans.

Hijgend zwoegt het troepje Noren voort over de hoogvlakte, hardnekkig achtervolgd door de krijgslieden van de vreemde roeischepen. Verschillende van Erics mannen moeten door hun makkers voortgeholpen worden en het is duidelijk, dat het merendeel van de krijgers het tempo niet lang meer zal kunnen volhouden. 'Het gaat niet zo, Noorman,' gromt Svein eensklaps, terwijl hij weerbarstig stilstaat. 'Niet dat ik niet meer verder kan, maar kijk eens naar die kerels. Het is tegen de regels van een goeie troep zogezegd, dit gejakker. Laten wij het uitvechten, dan weten wij tenminste waar wij aan toe zijn. Nou kunnen de mannen tenminste nog een zwaard vasthouden, maar dat stomme gedraaf vreet hun laatste krachten weg. Dan maaien die boeven ons straks neer als grashalmen. Ik ben niet benauwd voor een pittig vechtpartijtje!' 'Ik ook niet,' zegt Eric grimmig, 'maar tegen die overmacht hebben wij geen schijn van kans. Wij moeten doorzetten... Die kerels daar zijn net zo moe als wij. Het gaat er nu maar om wie het het langste volhoudt. Als wij deze voorsprong kunnen behouden tot wij het gebied van de donkere krijgers hebben bereikt zijn wij gered... Tenminste, laten wij dat hopen...' En zo wordt de moordende tocht voortgezet. Hoewel het tempo trager en trager wordt, zijn de achtervolgers nog steeds niet veel op hen ingelopen. Eric begint al te geloven, dat zij het pleit gewonnen hebben, als plotseling de toon van een krijgershoorn weerklinkt. Het volgende ogenblik draaft vóór hen een grote krijgersschare op. 'Zij hebben ons met een paar schepen de pas afgesneden,' begrijpt Eric, 'dan wordt het dus tóch vechten. Mijn uitgeputte groepje tegen deze goed uitgeruste overmacht!'

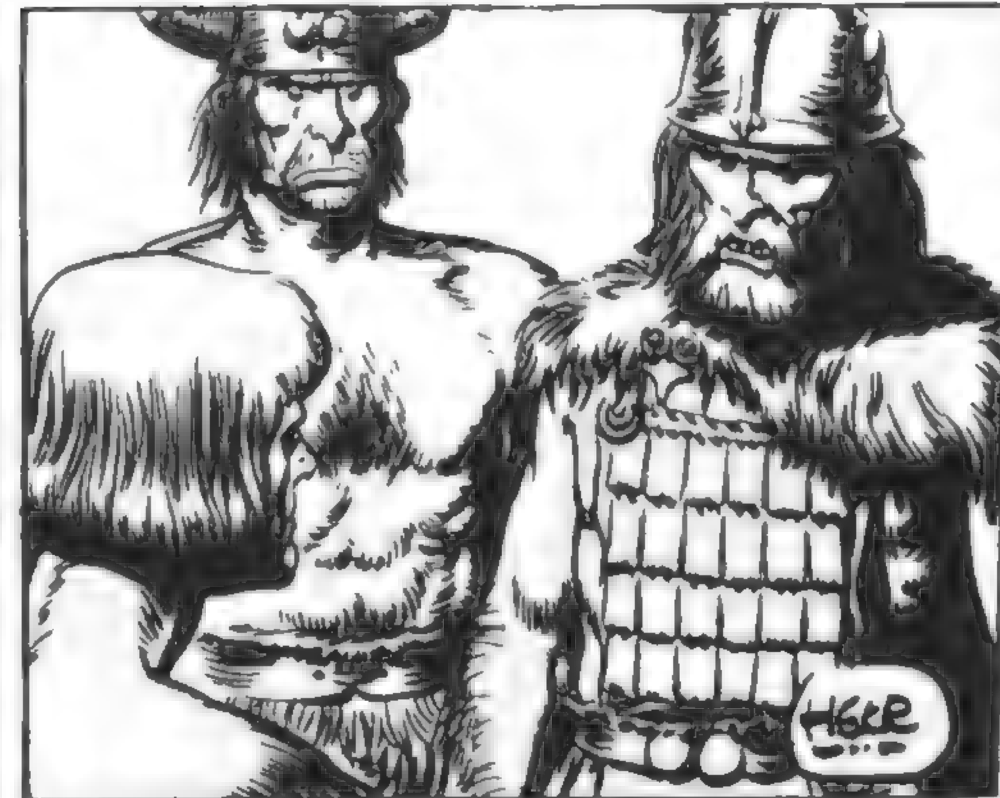

In een oogopslag overziet de Noorman de situatie. Er is geen ontkomen meer aan; ze zullen móeten vechten. Op een teken van hem snellen de vermoeide mannen naar een verhoging in het terrein. Maar de vijand zit hen dicht op de hielen. Van alle kanten vallen zij aan. Hoewel zij doodop zijn, weren de Noren zich dapper en met uiterste krachtsinspanning wordt de eerste aanval afgeslagen. Tierend en scheldend komt de vijand opnieuw opzetten. Weer weten de Noren zich te handhaven. Maar al vecht Eric ook met de moed der wanhoop, al boezemt de reusachtige Saksische piraat de aanvallers nog zoveel ontzag in en al mist geen van Axes pijlen doel, het wordt de overgebleven Noren duidelijk, dat dit een verloren gevecht is. Zelfs Wolf vecht mee en keer op keer flitsen zijn messcherpe tanden daar waar de strijd het hevigst is. Maar het mag niet baten... 'Nu komt de laatste aanval, Noorman,' gromt Svein met een grimmig lachje, als de vijand zich weer even teruggetrokken heeft. 'Ik moet je zeggen, dat ik er geen spijt van heb, met je meegegaan te zijn! Zo'n tof gevecht heb ik in tijden niet bij de hand gehad en maak je niet benauwd... zolang Sveintje zijn helm nog op heeft...' De rest van zijn woorden gaan verloren in het helse kabaal, waarmee de vijand zijn laatste aanval inzet. De Noorman klemt de tanden opeen, maar vóór hij zijn zwaard heeft kunnen opheffen, treft hem eensklaps een dreunende slag tegen zijn schild; en met een verdovende pijn in zijn schouder zakt hij weg in een peilloze, zwarte diepte...

Als Eric weer bij kennis komt bevindt hij zich op een der roeischepen. Hij heeft slechts een lichte schouderwond, wat te danken is aan zijn schild dat de klap opving. Svein, Axe, Astara en nog enkele overlevenden zitten om hem heen. 'Waar is Wolf?' is zijn eerste vraag. Svein haalt de schouders op. 'Die boeven wilden haar pakken, maar zij is er vandoor gegaan.' Eric schudt het hoofd bij de gedachte dat zijn trouwe hond nu ergens rondzwerft in dit onbekende, woeste land. 'Wij leven nog,' zegt Svein zuur, 'en dat hebben wij aan Astara te danken. Toen zij jou zag vallen sprong zij naar voren en begon om genade te smeken. Daar moet je een vrouw voor wezen om zoiets uit te halen. Maar je wond heeft zij goed verzorgd, dat moet ik toegeven.' Inmiddels naderen de schepen hun bestemming: een kleine beschutte inham tussen in zee uitstekende rotsen. Geen wonder dat het schip ineens verdwenen was, bedenkt Eric, als hij ziet hoe mooi de baai verborgen ligt. De aanvoerder van het schip slentert nu op hen toe. 'Jullie zijn allen geduchte krijgers,' zegt hij, 'en Ruad, koning der Fir-Iboth, zal zeker naar mij luisteren, als ik hem aanraad jullie in zijn krijgsbende op te nemen. Je zult er wél bij varen!' De Noorman kijkt de man strak aan. 'Voor zo'n overeenkomst zijn twee partijen nodig en al wil heer Ruad dat wel, ik wil het niet!' 'Zo is het,' gromt Svein dreigend, 'ik kan maar één koning tegelijk dienen, zogezegd, dus schiet op, man.' 'Dan,' bijt de aanvoerder hem woedend toe, 'zul je het spoedig betreuren niet op gindse heuvels door de speren van Ruads krijgers gedood te zijn!'

De dreigende woorden van de aanvoerder klinken Eric nog in de oren als de deur van de kerker, waarheen zij na hun landing gebracht zijn, achter hem en zijn mannen dichtvalt. Hun gevangenis is een van de talloze torens waaruit de woonplaats van Ruad, de koning der Fir-Iboth voornamelijk bestaat. 'Wij zijn verloren, de boeven hebben mijn helm gestolen,' gromt Svein benepen, maar Eric hoort het amper. Vervuld van sombere gedachten tast hij rond in het duister als eensklaps een welhaast juichende kreet klinkt en het volgende ogenblik doemt de gestalte van zijn zoon voor hem op. De prins weet niet of hij lachen of huilen moet nu hij zijn vader – die hij al doodwaande – voor zich ziet. 'Ahem, het is bepaald onbehoorlijk om een edelman op deze wijze te overvallen,' mompelt een stem en met een verstolen blik op vrouwe Astara, schuifelt Halfra naar voren, terwijl hij zijn piekerige haren in de plooi tracht te strijken. 'De ruige lieden van dit dorp missen elk begrip voor goede vormen,' snuift de goede kerel, die voor geen goud zijn ontroering over het weerzien met zijn koning wil verraden. Ook de krijgers die tegelijk met Erwin en Halfra door de Ieren ontvoerd werden komen naar voren; alleen Cendrach, de oude scheepsbouwer ontbreekt. 'Ik weet niet wat er met Cendrach aan de hand was, maar de bemanning van het roeischip scheen hem te kennen. Hij werd onmiddellijk afgezonderd en wij hebben hem niet meer gezien.' 'En het roodharige meisje?' vraagt Eric somber. 'Ailech?' Erwin schudt huiverend het hoofd. 'Zij is verloren. Bij de eerstvolgende volle maan wordt zij geofferd op de rode rots.' Er valt een diepe stilte. Allen vragen zich af, wat hun eigen lot zal zijn. Dan klinkt eensklaps een snelle tred. De deur knarst open; een krijger verschijnt. 'Jij man,' snauwt hij Eric toe. 'Kom! Ruad, de grote koning, beveelt jou voor hem te verschijnen.'

Onder strenge bewaking wordt Eric weggeleid. De krijgers durven klaarblijkelijk geen enkel risico te nemen met deze gevangene, want alvorens het verblijf van Ruad, koning der Fir-Iboth, te betreden, worden Erics handen stevig op zijn rug vastgesnoerd. Een lange gang, zó laag, dat Eric en zijn begeleiders er slechts gebukt door kunnen, voert naar een groot rond vertrek, waar op een ruwstenen zetel een schrale dwergachtige gestalte troont. 'Sta, hond!' snauwt Ruads onaangename stem. 'Slechts zó wens ik te spreken tot gevangenen. Dat doet hen mijn macht beseffen!' Het schaamrood stijgt Eric naar de kaken, maar er zit niets anders op, dan in zijn ongemakkelijke houding in de gang, bukkend, te blijven staan. 'Jij en je mannen hebben velen van mijn beste krijgers gedood,' bijt Ruad hem toe, 'en daarvoor zou ik je kunnen doden. Maar je bent ervaren krijgers en ervaren krijgers zijn altijd bruikbaar. Ik wil dus het aanbod, dat één mijner aanvoerders al deed, herhalen.' Met een schamper lachje breekt Eric Ruads verdere woorden af. 'Doe geen moeite! Wij zijn eerlijke lieden en nooit zullen wij onze zwaarden lenen aan moordenaars, die een weerloos meisje roven, om haar te offeren. Je kunt je dus verdere moeite besparen.' 'Dan de strop voor jou, halsstarrige hond,' raast de koning der Fir-Iboth, bleek van woede. 'Of nee, een lot, érger dan een snelle dood. Breng hem weg!' Als Eric teruggevoerd wordt naar zijn kerker, hebben hij, nóch zijn bewakers, er evenwel het flauwste idee van, dat zij door een paar ogen scherp gadegeslagen worden. Het zijn de felle, gele ogen van Wolf, Erics trouwe hond. Nog even staat het geweldige dier het tafereel van een verre heuvel in zich op te nemen. Dan sluipt zij, met een onheilspellend gegrom diep in haar keel, op de woonstede van Ruad toe.

Na Erics weigering, om in Ruads krijgsdienst te treden, worden de Noren onmiddellijk van elkaar gescheiden. Zonder veel plichtplegingen wordt de Noorman voor een primitieve ploeg gebonden en samen met een broodmagere slaaf, die er uit ziet of hij ieder moment in elkaar kan zakken, moet hij de harde, schrale grond omploegen, waarbij een grote, roodharige krijger klaar staat, om er met een lange zweep het tempo in te houden. Zo zwoegen zij de hele dag voort, onder een hete schroeiende zon, zonder eten, zonder drinken. Na hun dagtaak worden zij in de hut van hun bewaker aan de muur gebonden, waarna deze breeduit bij het vuur gaat zitten en smakelijk aan een stuk wildbraad begint te kluiven. Tussen twee happen door gluurt de kerel Eric grijnzend aan. 'Je had toch zeker niet gedacht, dat wij hier goed eten aan slaven geven?' bromt hij smekkend. 'Slaven zijn er om te werken tot zij niet meer kunnen. Binnenkort zal je wel een andere makker naast je krijgen, want die vervloekte Fomori maakt het niet lang meer.' De haren rijzen Eric te berge bij deze woorden. Dus dit is de wraak van Ruad: de hongerdood. Met deernis neemt hij zijn lotgenoot op. Naar diens uiterlijk te oordelen is het een krijger van hetzelfde volk, waaraan hij, Svein en Axe indertijd verhandeld werden. 'Ik ben benieuwd, hoe lang jij het uithoudt,' gromt de roodharige onverschillig. 'Je lijkt me wel een taaie.' Dan zwijgt hij plotseling en wendt luisterend het hoofd om. Ook Eric heeft het gehoord; een zacht krassend geluid nabij de deur. 'De een of andere rat zeker,' mompelt de Fir-Iboth, terwijl hij opstaat. Niets vermoedend opent hij de deur, maar het volgende ogenblik deinst hij ontzet achteruit. Twee gloeiende, gele ogen fonkelen hem tegen... dan springt een geluidloze schaduw recht op hem toe.

In het geheel niet verdacht op zo'n verrassende aanval, kan de bewaker de toespringende hond niet meer ontwijken. Vlijmscherpe tanden boren zich in zijn bovenarm en met een gesmoorde kreet tuimelt de kerel achterover, de wolfshond bovenop hem. De sidderende kerel meent reeds dat zijn laatste uur geslagen heeft als een kort scherp bevel van Eric de woedende hond terug-houdt. Onmiddellijk begint de Fir-Iboth om genade te smeken, maar Eric legt hem het zwijgen op. 'De enige reden waarom ik je spaar is, dat wij je nodig hebben om onze boeien los te maken,' snauwt de Noorman dreigend, 'kom hier kerel, en vlug een beetje! Eerst deze stakker hier,' met een hoofdknik in de richting van de Fomori. Met knikkende knieën schuifelt de bewaker naderbij. Hij voelt de hete adem van de grommende wolfshond in zijn nek en maakt met verwonderlijke snelheid de boeien der twee mannen los. 'Ziezo! en nu jij voor de afwisseling,' grijnst Eric dreigend, terwijl hij de man snel een lap voor de mond bindt. Met onmiskenbaar genoegen helpt de uitgeteerde Fomori Eric vervolgens hun bewaker tegen de muur te binden waarna zij de hut doorzoeken. Meer dan wat etensresten kunnen zij niet vinden. Hoewel dit een lelijke streep door hun rekening is, besluiten de twee mannen toch de vlucht te wagen naar het land van de Fomori. Zij begrijpen overigens maar al te goed dat er niets anders op zit, want de Fir-Iboth zouden hen nu zéker doden. Voor alle zekerheid wachten zij tot het donker geworden is, dan glippen zij achter elkaar de hut uit. Ogenschijnlijk is alles in diepe rust gedompeld in het dorp der Fir-Iboth en behoedzaam sluipen de twee mannen en de hond langs de binnenmuur... op weg naar de vrijheid...

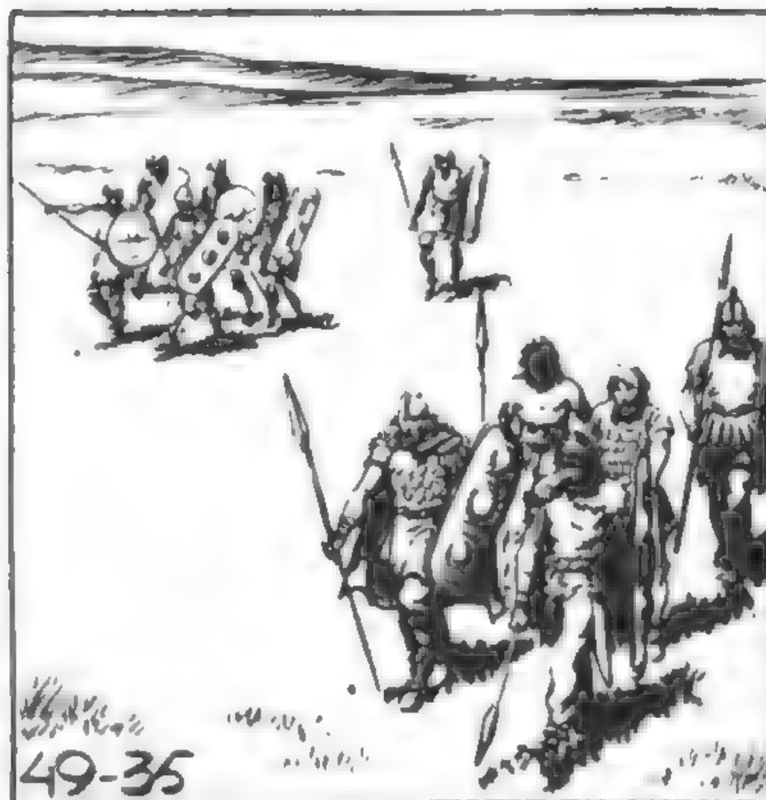
Het dorp van Ruad is doorsneden met talloze stenen wallen, die het de twee vluchtenden niet eenvoudig maken hun weg naar buiten te vinden. Dank zij de oplettendheid van Wolf, slagen zij erin, de weinige bewakers die nog buiten zijn, te ontlopen, en ten laatste bereiken zij de grote buitenmuur, welke de hele nederzetting als een kronkelende slang omgeeft. Dit laatste beletsel op hun weg naar de vrijheid is gauw overwonnen en dan haasten de mannen zich voort over de golvende vlakte in de richting van het gebied van de Fomori. Het spijt Eric, zijn zoon en vrienden achter te moeten laten, maar hij troost zich met de gedachte dat hun bevrijding – met behulp van Fomorikrijgers – nu nog slechts een kwestie van tijd is... áls zij op tijd komen kunnen, want Eric ziet met zorg dat de maan reeds wassende is en op volle maan wordt Ailech geofferd. Zwijgend strompelen zij voort. De uitgeteerde Fomori uit geen klacht, maar het is de man aan te zien, dat er al te veel van zijn krachten gevergd is en op een gegeven ogenblik zakt hij in elkaar. 'Vriend,' stamelt de stakkerd, 'de dood zal mijn bevrijding zijn! Ga tot mijn broeders de Fomori en zeg hen, waar Ailech zich bevindt. Zegt hen, dat ik, Mend, je hand in vriendschap drukte.' Bij deze woorden blaast de ongelukkige de laatste adem uit. Zo goed mogelijk bouwt Eric een graf voor hem, waarna hij met Wolf zijn weg voortzet. Uur na uur sjokt Eric voort. De zon gaat op en tovert een gouden glans over het landschap maar in Erics hart is een doffe wanhoop. Zijn knorrende maag doet hem beseffen dat – naast de tijd – de honger zijn grote onverbiddelijke tegenstander is...

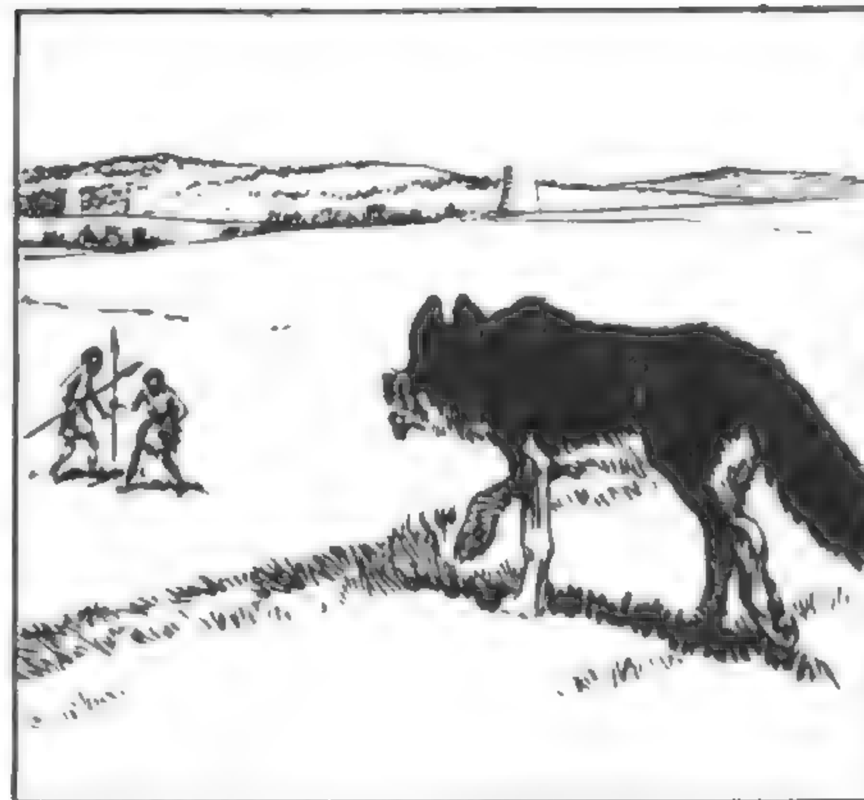

Een gebogen gestalte sjokt haast mechanisch voort over de onherbergzame hoogvlakte, met een dodelijk vermoeide hond op zijn hielen. Twee dagen is Eric de Noorman nu onderweg naar het gebied van de Fomori. Twee dagen, die een helse foltering zijn geweest voor mens en dier. Maar hoewel honger en vooral dorst hem danig kwellen, geeft de gedachte, dat de levens van zijn zoon, zijn vrienden en Ailech, nu van hèm afhangen, Eric telkens opnieuw de kracht, door te zetten. Tenslotte moet hij echter toch zwichten voor de ondraaglijke hitte van het hoogland. Nergens vertoont zich een teken van leven, nergens is ook maar één droppel water te bespeuren... En zo, uitgeput en van zijn laatste krachten beroofd, zakt Eric, na nog enkele wankele passen, kreunend ineen. Wolf dribbelt jankend om het lichaam heen. Het trouwe dier likt hem in het gezicht, poogt hem met zijn poot te wekken, maar de Noorman verroert zich niet meer. Wolf stoot een kort huilend geblaf uit en na enkele malen in steeds wijder wordende kringen om de liggende gedaante heengelopen te zijn, gaat hij aarzelend alleen verder. De schrandere hond voelt, dat zijn meester hulp nodig heeft, die hij niet geven kan. Hier kunnen nog slechts mensen uitkomst brengen. Met een laatste blik achterom begeeft het dier zich op weg. Dan ziet zij op hetzelfde ogenblik een flauwe beweging in het terrein, in de richting van het dorp der Fir-Iboth. De wolfshond ontbloot de tanden en gromt, terwijl zij weifelend stiltaat... Dáár zijn mensen, ja... maar het zijn krijgers der Fir-Iboth, die komen om zijn meester te doden.

Onbekend met het feit, gadegeslagen te worden door de scherpe ogen van de wolfshond, volgt de kleine troep Fir-Iboth krijgers het spoor van Eric de Noorman. Zij weten, dat zij zonder de twee vluchtenden – dood of levend – niet bij Ruad terug hoeven te komen, want onder geen beding mogen de Fomori-krijgers te weten komen, waar de verblijfplaats van Ailech is. En terwijl de krijgers na een kort oponthoud bij het graf van Erics ongelukkige lotgenoot de achtervolging met verdubbelde ijver voortzetten, jakkert een dodelijk vermoeide wolfshond voort langs het smalle spoor, dat hij na lang zoeken gevonden heeft. Het is het spoor van twee Fomori-jagers die terugkeren naar hun dorp. Zij draaien zich vol schrik om, als het heftige geblaf van de grote hond hun oor treft. 'Een wilde hond, hij valt ons aan,' stoot een van hen verschrikt uit, als hij het enorme dier met de tong uit de bek op hen toe ziet snellen. Bijna gelijktijdig heffen de mannen hun speren en slechts door een snelle zijsprong kan de hond de dodelijke wapens ontgaan. 'Loop, broeder, loop voor je leven,' hijgt een der krijgers ontzet en met grote sprongen rennen zij naar de veilige beschutting van hun dorp. De wolfshond staart hen niet begrijpend en smartelijk jankend na. Deze mannen zijn bang voor hem; hoe moet hij hun nu duidelijk maken, dat hij slechts hulp zoekt voor zijn meester, die als er niet snel ingegrepen wordt toch nog de Fir-Iboth-krijgers in handen zal vallen?

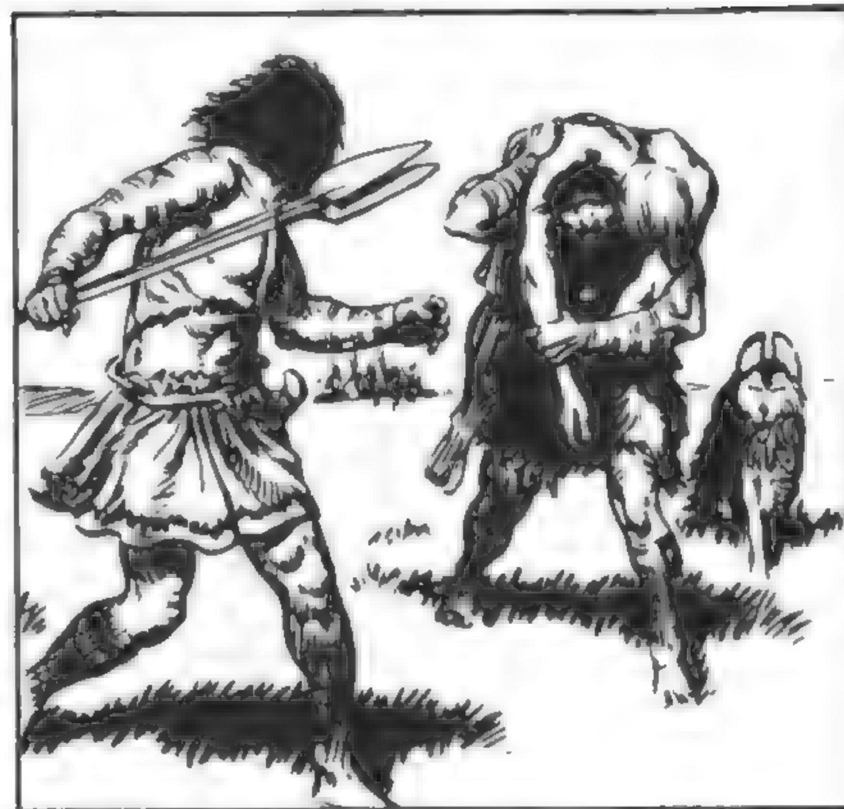

Wolf tuurt de vluchtende Fomori-krijgers zacht jankend na en wendt de kop in de richting waar vér weg, haar meester ligt als een weerloze prooi voor de naderende Fir-Iboth. Even weifelt zij, dan stormt zij de Fomori achterna. Deze staan sidderend stil, als de zwarte wolfshond eensklaps vóór hen opduikt en met een diep bassend geblaf op hen toe trippelt. Grauw van angst wijken de krijgers achteruit, niet anders verwachtend dan één voor één opgepeuzeld te worden. Maar in plaats van hen te bespringen flitst de hond eensklaps aan hen voorbij, om op enige afstand weer nadrukkelijk blaffend stil te staan. Het is de twee mannen nu duidelijk, dat het dier hen iets aan het verstand poogt te brengen en na hun speren weer opgepakt te hebben beginnen zij de hond aarzelend te volgen. Het trouwe dier blaft uitgelaten nu het ziet, dat haar opzet gelukt en draaft onvermoeibaar op en neer, als wil zij de krijgers tot spoed aanzetten. Geruime tijd zijn ze onderweg en juist als de Fomori zich afvragen waar dit heen moet, staat Wolf met trillende flanken stil op een helling. Nauwelijks hebben de mannen de lage heuvel beklommen of het dier schiet als een pijl uit de boog vooruit naar de plek waar haar meester nog steeds roerloos terneer ligt. Met een kreet van verwondering snellen de krijgers op de stille gedaante toe. 'Een geelharige krijger,' mompelt de een, 'vanwaar komt deze vreemdeling? Is het goed, broeder, dat wij ons over hem ontfermen?' De ander antwoordt niet. Het plotseling felle gegrom van de hond heeft zijn aandacht getrokken en als hij opkijkt slaakt hij een verschrikte kreet. 'De Fir-Iboth op ons grondgebied, om deze krijger te achtervolgen! Dan is het zéker goed, dat wij hem helpen, maar haast je, broeder, haast je, of deze honden van Ruad grijpen ook ons!'

Haastig duwt de grootste van de twee Fomori-krijgers de ander zijn speer in de hand en hijst het zware lichaam van de bewusteloze Noorman op zijn schouder, waarna zij zo snel als zij kunnen het op een lopen zetten. Wolf blijft in de achterhoede. De haren op haar rug staan als borstels overeind en zij grauwt onheilspellend als zij merkt, dat de vijand langzaam maar zeker terrein wint. Hoewel hij zich groot wil houden voor zijn makker, wordt de krijger de zware last al gauw te machtig en voor er een half uur om is, moet hij de Noorman hijgend op de grond laten zakken. Zonder een woord te zeggen neemt de tweede hem over. 'Er is niet... veel tijd meer...' horen zij eensklaps de zwakke stem van Eric mompelen. 'Het offer is op volle maan... haast...' De krijgers kijken elkaar niet begrijpend aan en rennen voort, tot ook de tweede niet langer kan. 'Laat hem liggen, broeder,' hijgt de een met beangstigende blik achterom naar de Fir-Iboth-krijgers, die schrikbarend dichtbij gekomen zijn, 'of wij delen zijn lot!' 'Haast je toch! Wij moeten Haluch waarschuwen, dat de honden der Fir-Iboth ons grondgebied betreden hebben.' Zuchtend laat de krijger Eric op de grond ploffen. Kreunend opent Eric de ogen. 'Wacht, mannen der Fomori-krijgers,' stamelt hij zwakjes, 'vreest niet... ik ben een vriend... een vriend van Mend...' Achter hem snellen de Fir-Iboth krijgers triomfantelijk naderbij...

Hoe zacht Erics gestamelde woorden ook geklonken mogen hebben, het is de scherpe oren van de Fomori's niet ontgaan en met een ruk wenden zij zich om. 'De vriend van Mend?' ... zegt de een gejaagd. 'Dan moet hij leven!' En hoewel zij daarmee een groot gedeelte van hun voorsprong verspelen keren de Fomori's snel op hun schreden terug. Het woedende gehuil van de Fir-Iboth, wier prooi voor hun neus dreigt weggekaapt te worden, wordt overstemd door het geblaf van Wolf als de twee krijgers hijgend het hazenpad kiezen. Enkele speren vliegen hen na, maar de afstand is nog te groot. 'Wij lopen in de schaduw van de dood, broeder,' steunt de man die Eric moeizaam voortdraagt. 'De haardvuren van Haluch zijn voor mij te ver; geef mij je speer en roep de krijgers ten strijde! Ik kan mij enige tijd verdedigen in de oude woning,' en de daad bij het woord voegend richt de dappere kerel de schreden naar een verlaten bouwval op een kleine heuvel. Zwijgend werpt de ander hem zijn speer toe en stormt verder. 'De krijgers moeten zich haasten want mijn tijd is gesteld,' schreeuwt de ander hem na, terwijl hij zijn weg zoekt over de steenhopen. Met de wolfshond als een schaduw achter zich, strompelt de man haastig de vervallen wenteltrap op. Nauwelijks heeft hij het hoogste punt bereikt of de Fir-Iboth verschijnen aan de voet van de bouwval. 'Geef je over,' schreeuwt de aanvoerder, 'en wij sparen je leven!' 'Over mijn leven beslis ik zelf,' snauwt de Fomori terug. 'Scheer je weg, voordat de dapperen van Haluch je gebeente in de zon leggen.' De Fir-Iboth beraadslagen een ogenblik en ondanks zijn benarde toestand voelt de Fomori bewondering voor de moed van deze troep die zich zo dichtbij het woongebied van hun vijanden durft wagen. Dan klinkt een schelle kreet. Bleek, maar onverzettelijk omklemt de eenzame krijger zijn speer en terwijl de Fir-Iboth hun aanval inzetten snelt de boodschapper, luide alarmkreten slakend, op het Fomoridorp toe. Dan opent zich eensklaps de poort. Tientallen kelen nemen zijn strijdroep over als een troep tot de tanden bewapende krijgers naar buiten stormt.

'Waar ben ik?' mompelt Eric en verbaasd staart hij van zijn hond naast hem op het rustbed naar het donkerharige meisje, dat nu een zacht bevel geeft aan een wachtende krijger. Deze verwijdert zich met een hoofdknik en even later treedt een man met een krijgshaftig, gebiedend voorkomen het lage vertrek binnen. 'Ben jij niet een van de drie vreemdelingen, die indertijd van de rotsen in zee sprongen, zoals mijn krijgers mij vertelden?' bijt hij Eric met een loerende blik toe. 'En nu durf je te beweren een vriend van Mend, die een hoofdman der Fomori was, te zijn? Mend, die gelijk met Ailech...' Ailech! In een flits weet Eric alles weer. 'Ailech is in het dorp van Ruad! Bij volle maan wordt ze geofferd!' Hij snauwt het de ander haast toe en deze staat even als door de bliksem getroffen. 'Geloof je me niet?' zegt Eric driftig. 'Ikzelf was in Ruads dorp met mijn zoon en mijn krijgers, als slaven. Dankzij mijn hond, kon ik samen met Mend ontsnappen.' In korte afgebeten zinnen geeft Eric een verslag van de gebeurtenissen. 'Tja, deze hond, een zeldzaam beest is het,' mompelt de Fomori afwezig, terwijl hij aanstalten maakt te vertrekken. 'Wel, wat zijn je plannen nu?' houdt Eric hem verbaasd staande. 'Mijn plannen? Wat kan dát jou schelen, vreemdeling?' 'Mijn zoon en mijn mannen zijn de gevangenen van Ruad! Dát scheelt het mij!' buldert de Noorman eensklaps ziedend. De Fomori haalt de schouders op. 'Jouw zaken zijn de mijne niet.' Eric kan zijn oren niet geloven, maar de bedoeling van de ander wordt hem duidelijk, als deze vervolgt: 'Jij wist niet, dat de Fir-Iboth je achtervolgden en ik mijn krijgers geofferd heb om te voorkomen, dat je wéér gevangen genomen werd. Is daarbij de kleine dienst, die je ons bewees, niet ruimschoots vergoed?' 'Ik begrijp het,' knikte Eric stroef. 'Je moet nu weer je krijgers offeren voor mijn zoon en mijn mannen, nietwaar? Zeg, wat je van mij wilt!' De Fomori grijnst even. 'Je hond!' antwoordt hij. Bleek van ingehouden woede springt de Noorman overeind. 'Wel?' mompelt de hoofdman geringschattend. 'Ik verbaas mij! Wat schat je eigenlijk hoger; je zoon of deze hond?' Slap laat Eric de handen langs zijn zijden vallen en hij vermijdt het Wolfs richting uit te kijken als hij schor zegt: 'Je laat me geen keus. Accoord!'

De Fomori-hoofdman begint nu in allerijl een strijdmacht uit te rusten en hoewel Eric zijn minachting voor de wijze, waarop deze man hem zijn hond ontfutseld heeft, niet onder stoelen of banken steekt, staat hij hem toch met raad en daad terzijde. De Fomori kunnen niet zoveel krijgers op de been brengen als Eric wel zou willen; het merendeel van de stammen bevindt zich al op krijgstocht tegen vijanden in het zuiden. Dit is een lelijke misrekening. Te meer, als Eric hoort, dat alle Fir-Iboth-stammen zich voor een offerfeest plegen te verenigen, zodat zij naar alle waarschijnlijkheid de voltallige krijgsmacht van Ruad tegenover zich zullen vinden. Op Erics aanraden worden de krijgers zoveel mogelijk uitgerust met pijl en boog. Weliswaar is dit wapen niet in zwang bij deze volkeren, maar de mannen, die de boog hanteren, zijn allen scherpschutters. De eerste Fomori trekken reeds de poort uit, als Eric ziet, dat een der krijgers Sveins helm draagt. Het idee, dat een wildvreemde kerel met het geliefde hoofddeksel van de Sakser rondloopt, wekt ogenblikkelijk Erics ergernis op en in een plotselinge opwelling zegt hij tot de hoofdman: 'Die krijger daar heeft mijn helm. Ik wil hem terug.' Het kost wel enige moeite de krijger te overreden de helm, die hij op de Fir-Iboth had buitgemaakt, weer af te staan, maar tenslotte weet de hoofdman – die wonder boven wonder Erics eis steunt – zijn wil door te drijven. Eric maakt het afscheid van Wolf kort. De hond is door het dolle heen, nu hij niet met zijn meester mee mag. Maar Eric streelt hem bemoedigend over de kop en grijnst vol leedvermaak, als hij de lederen banden ziet, waarmee het dier vastgelegd is. Een hond kapen is één, maar een hond vasthouden tegen zijn wil, dat is twee. En gesterkt door deze gedachte volgt de Noorman opgewekt de troep. In straf tempo haasten zij zich voort, slechts de hoognodige rust nemend voor de maaltijd. Het ligt in de bedoeling van de Fomori-hoofdman zoveel mogelijk 's nachts door te trekken. Zo vorderen zij sneller dan Eric verwacht had. Maar als de maan als een smetteloze zilveren schijf aan de hemel rijst, legt zich de kille hand der vrees om Erics hart. De maan is haast vol. Binnen twee dagen zal Ailech geofferd zijn...

Een kille grondnevel hangt over de velden, als een lange stoet onder het gedreun van trommen de heuvel nadert waar een enorm rotsblok donker en dreigend in het koude schijnsel van de volle maan ligt. Het is de offernacht, het offer aan de maanafgod der Fir-lboth. Bijkans onmachtig van vrees staat Ailech temidden van haar bewakers, de in zwarte mantels en maskers gehulde 'zonen van de nacht'. Radeloos glijden haar ogen rond; van de menigte Fir-lboth die van heinde en ver gekomen zijn om getuige te zijn van dit barbaarse feest, naar de strakke gezichten van haar ongelukkige lotgenoten, die sterven moeten, omdat één van hen ontsnapte. Alleen Halfra beantwoordt haar blik. 'Houd moed, braaf meisje,' fluistert de Yarl, 'vertrouw op heer Eric, zoals ik. Onze redding eh... is zeker niet ver meer. Deze onheuse lieden zullen er nog wel van lusten. Haha!' Maar het klinkt weinig overtuigd en met een steelse blik op Svein Langtand houdt de brave kerel zijn mond. 'Mij maak je niks wijs,' gromt de reusachtige Sakser, 'zij hebben mijn helm gestolen en mijn haarlok geknipt, nou ga ik voor de bijl. Dat is niet anders.' Er valt een onheilspellende stilte, als een witte gestalte eensklaps in het licht der toortsen verschijnt en lenig op het offerblok springt. In zijn handen flikkert een lang gebogen mes. Luisterend heft de gemaskerde het hoofd op naar de maan; dan klinkt zijn stem, onmiskenbaar die van Ruad: 'De Geest spreekt tot mij, de Geest eist vele offers. De Geest eist het hart van de grote slaaf.' De vechtlust die even in de sombere ogen van de Saksische piraat opflikkert verdwijnt weer. Hij strekt zijn machtige rug en een doodszang aanheffend, laat hij zich gewillig meevoeren naar de Rode Rots.

Star van ontzetting zien de eerste gevangenen de reusachtige gestalte van Svein Langtand als eerste de heuvel bestijgen. In de ademloze stilte lijken allen in een vreemde ban te luisteren naar de schorre stem van de Sakser, die op eentonige wijs nog éénmaal van zijn heldendaden zingt. Even stokt zijn stem als Svein ziet, dat de platte bovenzijde van de offersteen werkelijk een roodachtige glans heeft; een donkere, roestrode glans... De witgemantelde gestalte van Ruad poogt hem het zingen te beletten en voor het eerst verzet Svein zich. Enkele zwarte beulsknechten snellen te hulp en slechts met de grootste moeite weten ze de reus op het offerblok te slingeren. Onder het kleed, dat men hem over zijn hoofd gelegd heeft, klinkt, vreemd gesmoord, zijn monotoon gezang. De witgemantelde heft zijn mes. Koud flikkert het licht der flambouwen op het gladde lemmet, maar het volgende ogenblik laat de beul het wapen aarzelend zakken. Uit de achterste rijen ziet Ruad de pijl, die met een dodelijke zekerheid op hem toesnort. Het is het laatste wat hij ziet in deze wereld. Het offermes ontglipt zijn hand en met een gesmoorde gil zakt Ruad, koning der Fir-Iboth, beul van de maanafgod, levenloos ineen. Een hels lawaai breekt los onder de Fir-Iboth-krijgers. Hoewel de lap over zijn gezicht hem belet iets te zien, wekt het lawaai en de plotseling verslappende greep van zijn beulsknechten bij Svein het vermoeden, dat er iets aan de hand moet zijn. En dit vermoeden wordt een verheugende zekerheid, als hij eenklaps de stem van Eric de Noorman boven alles uit hoort schreeuwen: 'Svein Langtand! Hier is je helm! Vecht ervoor, zoals je nog nooit gevochten hebt!'

Van alle gevangenen heeft er maar één zijn handen vrij: de man op het offerblok. En dat is uitgerekend Svein Langtand, de gevaarlijkste van allemaal. Het was deze gedachte die Eric, met alle kracht die in hem is, de helm op de offerplaats deed toeslingeren. Hij weet zelf eigenlijk niet wat er uit voort zal komen, maar Svein stelt hem niet teleur! Bijna op hetzelfde moment dat de zware bronzen helm de ene beulsknecht tegen de slaap treft, schiet Sveins arm als een stalen veer omhoog. 'Hier heb je iets om te onthouden,' buldert de Sakser, terwijl hij de zwartgemantelde aan zijn andere zijde een dreunende slag op de schedel geeft. 'Ik schud jullie allemaal uit je zwarte hemd.' Met een verheugd geloei schopt hij de anderen van zich af, grijpt bliksemsnel één der zwarte toortsen, duikt met verbluffende lenigheid onder een paar naar hem geworpen speren door, en zwiept de spetterende walmende flambouw met een machtige zwaai in het rond. Beduusd waggelen de krijgers achteruit voor de zengende vuurgloed. 'Dit wordt een ouderwets goed gevecht, dat beloof ik jullie,' schreeuwt Svein bulderend van het lachen. Met een fikse sprong belandt hij op de grond, waar hij met een tevreden gegrom zijn geliefde helm opzet. Inmiddels hebben de Fir-Iboth zich hersteld van hun eerste schrik. Razend van woede stormt een groot aantal krijgers de heuvel op, om met dit brutale slachtoffer af te rekenen. Haastig grijpt Svein het offermes, om het echter even later weer te laten vallen. Een wilde grijns komt op zijn verweerde kop. 'Opzij jullie!' schreeuwt hij de ademloos toekijkende gevangenen toe. Dan springt hij vooruit en geeft een ruk aan de kolossale offersteen. Allen begrijpen wat Svein van plan is. Maar niemand houdt er een moment rekening mee, dat het de reus zal lukken de steen van zijn plaats te krijgen. De krijgers houden zelfs hun pas niet in. Niet, voor het te laat is, want dan zien zij het onmogelijke gebeuren: de offersteen wijkt, kantelt en wentelt bonkend de helling af, de van ontzetting gillende krijgers tegemoet...

Bulderend van het lachen slaat Svein Langtand de malle bokkesprongen gade waarmee de krijgers de dood en verderf zaaiende offersteen trachten te ontwijken. Maar dieper nog dan de angst verpletterd te worden, is hun vrees voor de Sakser zelf en de meesten trekken zich hals over kop in het strijdgewoel tegen de Fomori terug, liever dan verdere krachttoeren van die reus af te wachten. Van deze onbeschrijflijke verwarring maken de gevangenen dankbaar gebruik. Als één man stormen zij de heuvel op, waarbij Halfra, Axe en Erwin zo goed mogelijk Astara en Ailech in bescherming nemen. Terwijl zij elkaars boeien lospeuteren en Svein de vijand op een afstand houdt, zijn Eric en de Fomori diep doorgedrongen in de gelederen van de totaal overrompelde Fir-Iboth. De Noorman slaakt een verheugde kreet, als hij even later zijn vrienden met de wapens in de vuist aan de strijd ziet deelnemen. 'Hierheen, Svein, Halfra! Jaag de vijand uiteen in twee groepen!' buldert hij. Ondanks zijn aanvankelijke succes begrijpt de Noorman dat zij de strijd nog lang niet gewonnen hebben, want de Fir-Iboth zijn ver in de meerderheid. Voordat de vijand dat ook ontdekt moet hij dus op de knieën gedwongen worden en terwijl de strijd feller voortwoedt, let niemand op het meisje dat de aanleiding was tot deze bloedige veldslag. Beangst door dit tomeloze geweld om haar heen poogt Ailech zich ongemerkt terug te trekken, als eensklaps een gerucht haar oor treft. Verschrikt wendt zij zich om en staart recht in de schitterende ogen van een Fir-Iboth-krijger. De blik in die ogen is maar al te duidelijk. 'Nee... Nee...' hijgt Ailech, 'ik wil niet sterven!' Dan slaakt zij een vertwijfelde gil, als de krijger met geheven speer op haar toespringt.

Zowel Eric als Axe hoort Ailechs vertwijfelde kreet boven het krijgsrumoer uitklinken. In één oogwenk overziet de knaap de situatie. Dan springt hij zonder aarzelen op de enige verhoging in de buurt: de offersteen. Een snel, zeker schot en de aanvaller zakt levenloos in elkaar. Vóór de Fir-Iboth gelegenheid krijgen hem met hun speren te bestoken, staat Axe alweer op de grond. 'Breng haar in veiligheid! Snel!' schreeuwt de Noorman, die begrijpt dat Ailech nu meer dan ooit in gevaar verkeert. Maar de Fomori hebben zijn aansporing niet nodig. Ze vechten als duivels en bijna gelijktijdig met het kleine groepje van Svein – wiens verschijning alleen al genoeg is om de vijand de stuipen op het lijf te jagen – bereiken ze het dodelijk beangstigde meisje. Terwijl Astara zich over haar ontfermt, drijven de krijgers de Fir-Iboth langzaam maar zeker achteruit. 'Hè, hè,' brult Svein verontwaardigd, 'dit is geen goed gevecht meer, Noorman. Ik kan er geen een met goed fatsoen voor mijn zwaard krijgen. Ze glibberen als alen onder mijn vingers door.' 'De toorn van een krijgshaftig edelman als ik ben, doet hen vluchten, Sakser,' stoot Halfra tussen twee zwaardslagen door uit, en Eric grijnst tevreden. Als déze geest zijn troep bezielt, dan wéé de tegenstander. 'Jaag hen terug! Over de wal met hen,' buldert Eric. Maar dan ziet hij eensklaps een verwarde beweging op enige afstand naast hem. Het volgende ogenblik zinkt hem het hart in de schoenen, want een speer heeft Haluch, de hoofdman der Fomori's geveld. Zonder zich een moment te bedenken, baant Eric zich een weg door de krijgers. Hier en daar gooit er al een zijn wapens weg en dringt weeklagend naar de achterhoede. Binnen enkele tellen zal deze ordelijke aftocht algemeen zijn. 'Wees sterk, krijgers der Fomori,' schreeuwt Eric in een poging de paniek te voorkomen. 'Sluit je gelederen. Je hebt de overwinning in zicht; als je nu versaagt, zullen jullie allen het lot delen van je hoofdman.'

De Fir-Iboth zetten al een tegenaanval in en Eric begrijpt, dat alleen daden kunnen overtuigen. Met een schallende kreet stelt hij zich aan het hoofd van zijn eigen mannen, de enigen die doorvechten. 'Wreek de hoofdman Haluch!' klinkt zijn strijdroep en dicht aaneengesloten gaat het kleine troepje Noren onversaagd de overmacht te lijf. Dit is de aansporing, die de Fomori's nodig hebben. Talloze kelen nemen Erics strijdroep over en een muur van speren en zwaarden sluit zich achter de Noorse voorhoede. Tegen dit plotselinge geweld zijn de Fir-Iboth niet opgewassen. Hun rijen vallen uiteen. Ogenblikkelijk drijven de Noren, met Svein Langtand als een levende stormram vooraan, een wig in hun gelederen. De Fomori's volgen en storten zich tierend op de uit elkaar geslagen strijdmacht van hun aartsvijand. Enkele groepen blijven zich wanhopig verweren, maar het merendeel heeft de moed verloren. Tegen deze duivelse, geelharige krijgers, aangevoerd door een reus, is geen strijd mogelijk. Beurtelings om hulp smekend, vloekend en scheldend tegen de maan, die in bleke onschuld het hele gewelddadige tafereel beschijnt, slaan zij op de vlucht. Een deel naar de boten, de meesten naar het hoogland. De Fir-Iboth die over zee ontkomen, steken de overblijvende boten in brand en weldra hangt een rode gloed over het dorp van Ruad. Terwijl de overwinnaars de resten van de eens zo machtige Fir-Iboth nazetten, maakt Eric zich uit de strijd los, gevolgd door Erwin. Ook de prins meent het zwakke geblaf van een hond gehoord te hebben en even later zien zij inderdaad hun trouwe Wolf als een donkere schim op hen toesnellen. Met de hond, die dol is van vreugde, haast de Noorman zich naar de plek, waar Haluch gevallen is. Ailech, Astara en nog enkele Fomori's staan zwijgend om de hoofdman heen. Hij leeft nog en staart Eric met een matte glimlach aan. 'Wij waren strijdmakkers, vreemdeling,' zegt hij dan. Met een pijnlijk gebaar steekt hij Eric zijn hand toe. 'Wellicht waren wij vrienden geweest, als ik... je hond... Vergeving, vreemdeling, het is een zeldzame hond... Hij behoort jou...' Afwezig glijden zijn ogen naar Wolf, vlak naast hem. Dan voelt Eric de greep van Haluchs hand verslappen: de hoofdman der Fomori's is dood.

De Fomori-krijgers nemen hun dode hoofdman op en terwijl zij onder een klagelijk gezang de tocht aanvaarden naar het Fomori-dorp, waar Haluch begraven zal worden, wendt Ailech zich tot de Noorman. 'Ik ben je veel dank verschuldigd,' stamelt het roodharige meisje. 'Zonder jou...' Maar Eric wimpelt haar woorden haastig af. 'Zonder mijn hond was ik nu niet meer in leven; wij allen zijn dit dier onze dank verschuldigd!' Ailech glimlacht en strijkt Wolf liefdevol over de ruige kop. 'De grote vorst der Fomori zal hond en meester rijkelijk weten te belonen,' zegt zij. 'Maar ik verlang geen beloning, Ailech,' antwoordt Eric vriendelijk. 'Ja, hoogstens een lekker groot been voor mijn hond,' laat hij er lachend op volgen. Maar dan wordt hij weer ernstig. 'Ik verlang slechts mijn reis voort te zetten. Voor ik mijn vrouw teruggevonden heb, zal ik geen rust meer kennen.' Met een vreemde blik staart Ailech hem aan. 'Je vrouw?' zegt ze dan langzaam en half in gedachten vervolgt ze: 'Het was kort voor ik vluchtte naar de Fomori's. Er kwamen twee schepen onze kleine haven binnen. Vreemde schepen met bloedrode drakenkoppen op de boeg... Er kwamen mannen aan land; in een bootje. De aanvoerder was groot... met een rode baard. Zijn stem was hard en schor...'

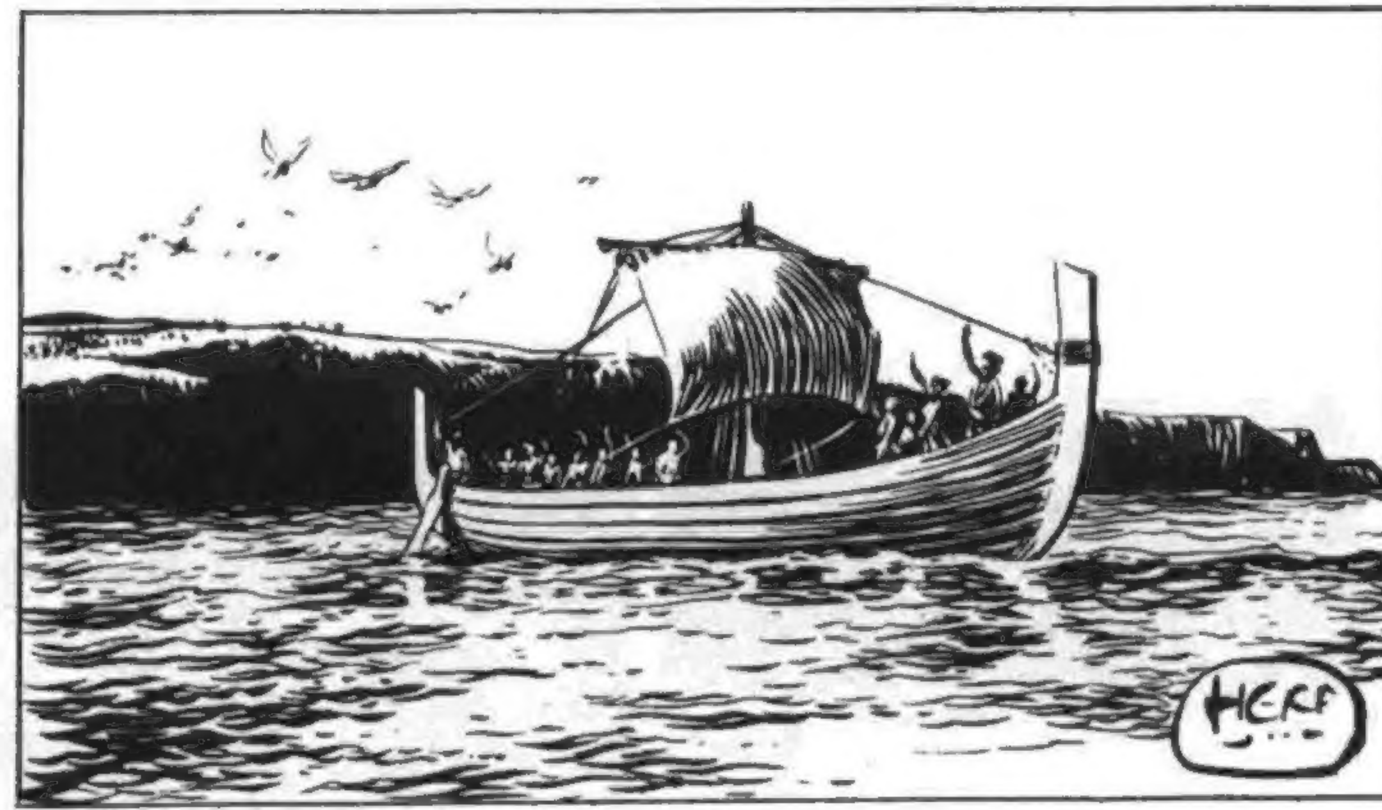
'Ragnar! !'... Erics stem klinkt vreemd schril... 'Ze vroegen om water, deze vreemde mannen en trokken hun zwaarden, toen Ruads krijgers naar hen toekwamen,' vervolgt Ailech. 'De krijgers hadden geen kwaad in de zin, maar toch ontstond er strijd op de landingsplaats. De vreemde mannen vluchtten en staken een paar van onze schepen in brand, voor zij de baai uitzeilden.' Ailech kijkt de Noorman ernstig aan, als ze voortgaat: 'Er was een vrouw aan boord, ik heb haar gezien, even maar, want alles ging zo snel. Ze had een klein kind op de arm. Haar haren waren zwart en ze droeg een glinsterende hoofdband.' 'Dat is zij, ja, dat is zij,' stamelt de Noorman schor en in een floers ziet hij het stille, glimlachende gelaat van Winonah voor zich. 'Weet je waarheen de schepen gingen?' 'Ze zeilden in westelijke richting,' antwoordt het meisje zacht. 'Ruads schepen hebben hen nog geruime tijd gevolgd, bang, dat ze zouden terugkeren voor een overval. Maar zij keerden nooit terug.' 'En welke gebieden liggen er in het westen?' dringt de Noorman aan. 'De eilanden der Ebudes* en verder naar het zuiden – Erin, het Groene Eiland**.' 'Dank, Ailech,' zegt de Noorman. 'Jij sprak van een beloning: dit is de beste beloning, die ik verlangen kan! Eindelijk, eindelijk heb ik het spoor van mijn vrouw gevonden!'

* De Hebriden.

** Ierland.

De Fir-Iboth hebben bij hun vlucht alle schepen, die zij moesten achterlaten, vernietigd, zodat de Noren de keus hebben te wachten tot een voorbijkomend handelsschip bereid is, hen mee te nemen, of de tocht te wagen in hun eigen verongelukte boot. Ze besluiten tot het laatste, omdat het nog wel enige tijd kan duren voordat er een schip op komt dagen en Eric beslist niet meer tijd wil verspelen dan strikt nodig is. Hun scheepje is deerlijk gehavend en aanvankelijk hebben de Noren er een hard hoofd in, of het nog wel zeewaardig te maken is. Niet alleen is de kiel gescheurd en is een gapend gat in de bodem geslagen, ook het roer is volkomen ontwricht. Er is echter geen andere mogelijkheid en geholpen door de handwerkslieden der Fomori's weten ze tenslotte de schuit zover te herstellen dat een proefvaart tot aller tevredenheid verloopt. Dan is het uur van vertrek aangebroken. Wapens, voedsel en kleding worden aan boord gebracht, de mannen duwen het schip vlot en na nog een laatste groet van Ailech haast ook de Noorman zich naar zijn schip. 'Vaarwel,' mompelt het meisje, terwijl ze de gebronsde krijger nastaart. 'Vaarwel. Jij zult je vrouw vinden.' Maar de Noorman hoort het niet meer. Nog lang wuift hij naar de tengere gestalte op het strand, temidden van het schorre gemopper van Svein Langtand. 'En dat is zogezegd de laatste keer dat ik mijn helm afzet! Wie hem me nu ontfutselen wil, moet mijn kop erbij nemen en dat zal hem wel afschrikken, want zo mooi ben ik niet!' En na met een wilskrachtig gezicht zijn kostbaar hoofddeksel rond zijn kaak vastgesnoerd te hebben, grijpt hij uitdagend het roer. 'Koers?' grijnst de Sakser. 'West!' antwoordt Eric glimlachend. 'Bestemming!?' '... 'ERIN!' En zo kiest het bootje van Eric de Noorman weer het ruime sop, nieuwe avonturen tegemoet!

LEES HET VOLGENDE NUMMER: DEEL : 32 HET RAADSEL VAN TUAIM MOR

